

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. VII-VIII. szám 2021. július-augusztus

Egy mai Savonarola

Anthony de Mello jezsuita atya egyik története egy koncentrációs táborba kalauzol bennünket. Egy halálraítélt rab -bár napjai meg voltak számlálva- mégse félt. Teljesen szabad volt. Egyszer a börtönudvar közepére állt, és gitározott. Óriási tömeg gyűlt köré, hogy hallgassák, mert a zene varázsának hatására már ők sem félték. Látván ezt, a börtön vezetősege megtiltotta az embernek, hogy gitározzon. De a következő napon megint ott volt, dalolt és gitározott, és megint nagy tömeg vette körül. Az örök dühösen elcibálták onnan, és levágták az ujjait.

De másnap ismét ott volt, énekelt és gitározott, már amennyire vérző ujjai engedték. Ez alkalommal a tömeg már éljenzett. Az örök megint elhurcolták, és összetörték a gitárját.

A következő napon a férfi teljes szívéből énekelt. Micsoda dal volt az! Mennyire tiszta és felemelő! A tömeg vele együtt énekelt, és amíg a dal tartott, az ő szívük is olyan tiszta lett, mint azé az emberé, lelkük pedig törhetetlen. Az örök annyira feldühödtek, hogy kiépték a férfi nyelvét. Félelmetes csend ereszkedett a táborra.

Mindenki legnagyobb meglepetésére, a férfi másnap is ott volt a megszokott helyén, és táncolt valami hangtalan zenére, amit csak ő hallhatott. Kevés idő múltán egymás kezét fogva táncolt mindenki a meggyötört, vérző kezű alakkal a kör közepén, miközben az örök lába földbe gyökeredzett a csodálkozástól...

Még most is pironkodva gondolok azokra az ádáz szócsatákra, amiket kezdő szeminaristaként vívtunk egymással. Sok lúd disznót győz alapon rohantuk le gitárját ügyesen pengető társunkat, s utaltuk a pokol ki tudja hányadik bugyrába a szent liturgiát lábbal tipró, az egyház kétezer éves hagyományát sutba vágó kispártársunkat. Emlékszem, milyen duzzogva, dacosan kapaszkodtunk a hegyoldalba a „pálos misékre”, ahol aztán kikerekedett szemmel bámultuk a katedrális nagyságú templomot zsúfolásig megtöltő ifjúságot.

A fiatalos hangzású zene csodálatos atmoszférát teremtett. Kerestük, kutattuk a dalok népszerűségének titkát, egyéb fogódzónk nem lévén, hát alvilági delejt sejtettünk mögötte.

Inkvizitori hevületünket a liturgiátörténet áttekintése csitította. Amikor hallhattuk, hogy koronként és térségenként eltérő volt a liturgia, s vele a szent zene szerepe, hallottunk az orgona nehézkes elfogadásáról, a barokk kor túlkapasáiról, X. Szent Piusz reformjairól, a II. vatikánum irányelveiről, árnyaltabban közelítettünk a kérdéshez. Azt gondolom, sokkal megértőbbek, elfogadóbbak lettünk. A Mester intelme most is világosságul szolgál számunkra: „Gyümölcszeikről ismeritek fel őket. Szednek-e tövisek közül szőlőt vagy bogáncsról fügét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt.” (vö. Mt 7, 16-17)

Félreértés ne essék: a szívemnek módfelett kedvesek a hagyományos énekek is. Teológiai tisztánlátásuk és mélységük páratlaná teszi őket. De egyre több mai dallamvilágú, modern hangszerrel előadott énekben fedezem fel a bibliai ihletettséget, vagy éppen a kinyilatkoztatott isteni Igéket. Jézus tanítása itt is mérvadónak bizonyul: „Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és egyetlen város vagy ház, amely meghasonlik önmagával, fönnt nem marad. Ha a sátán kiűzi a sátánt, meghasonlott önmagával; hogyan maradhatna fenn az ő országa?” (vö. Mt 12, 25-26)

Épp ezért elszomorít, ha „tradicionalisták” és „modernkedők” közötti „pengeváltásról” hallok. Ha módodom adódik rá, hát csillapítom a forró fejűeket és megosztom velük saját tapasztalataimat. És ahogy azt már sok ízben észlelték, innen-onnan elcsenek egy-egy fülbemászó dallamú, csodaszép éneket a ládafiaból. A közös kincsestárunkból.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Tóth-Máthé Miklós

A díszvendég

Már az asztali gyertyákat is meggyújtották az előkelő szálloda különtermében, de az író int, hogy még ne hozzák az előételt.

„Várunk még valakit-mondja a főpincérnek- addig hordják körbe ismét az italokat.”

-Tulajdonképpen kire várunk? -

lép oda az íróhoz Keczei, az államtitkár. -Nekem sem mondhatod meg?

-Neked sem...

Keczei nevet, lemarkol egy konyakot a tálcáról, megemeli az író felé.

-Akkor még egyszer gratulálok a kitüntetésedhez... Megérdemelted...

-Köszönöm...- mondja az író, és ő is leemel egy konyakot. Összekoccintják a poharakat, isznak. Az író körül néz. A teremben estélyi ruhás nők, férfiak kis csoportba verődve beszélgetnek. Barátok, kollégák, de a meghívottak között szép számmal akadnak protokolláris vendégek is, mint ez a Keczei.

-Rögtön jövök - mondja az író az államtitkárnak és elindul az ajtó felé. Zsuzsa, a felesége állja útját.

-Nem kéne még kezdenünk?

-Mindjárt, szívecském... Már itt kéne, hogy legyen... Aranka néni sosem szokott késni.

-Aranka néni? Ki az?

-Majd meglátod... - mondja az író, és rámosolyog az az asszonyra. - Lemegyek elébe a hallba. Tudod, már túl van a nyolcvanon, nehezen mozoghat. Felsegítem.

Zsuzsa értetlenül néz utána. Mi ez? Csak nem eszelt ki valami otromba tréfát? Ettől az embertől minden kitelik. Nemcsak a regényeiben meg a novelláiban dolgozik humorral, de gyakran az életben is. Pedig most igazán nem lenne helyén való. Elrontaná az ünnepi hangulatot.

Ideges tekintet a bejárat felé. Nem lepődne meg, ha a férje egy majommal térne vissza, vagy seriffnek öltözött, esetleg női ruhában, netán pucéran. „Egy örök

nagy kamasz...”- sóhajtja Zsuzsa, amiben azért megbújik az is, hogy már nem is szeretné, ha más lenne.

Az író egy kopott bundájú, szikár, egyenes tartású öregasszony nyúl tér vissza. Gyöngéden fogja a karját, és úgy vezeti oda a díszesen megterített hosszú asztalhoz. Lesegíti a bundáját, átadja az egyik pincérnek.

-Ide, Aranka néni- mutat az asztal fölé-, ide tessék ülni.

Az öregasszony bólint, leül, régmódi kapcsos retiküljét a damasztalvéta mellé helyezi. Fehér, szabós, megfakult, fekete bársonyruhában, mintha egy régi fotográfiáról lépett volna a vendégek közé, akik érdeklődve figyelik, mitől a zsvajgás is lehalkul kissé.

Ki lehet ez? Hiszen az írónak már nem él az anyja. Talán egyik nagynénje? Erre vártak volna? Ez lenne a díszvendég?

Előételnek ráksalátát tesznek a vendégek elé, de mielőtt bárki hozzáfogna, az író feláll, és poharát megkocogtatva jelzi, hogy beszélni kíván. Csend lesz, az arcok felé fordulnak.

-Kedves barátaim- mondja az író-, ti most azért gyűltetek egybe, hogy velem együtt örüljetek a kitüntetésemnek, amit írói munkásságomért kaptam. De nem tehetnék ezt meg, ha nincs ez a kedves hölgy, aki megtisztelt azszal, hogy elfogadta a meghívásomat. Mert ha Aranka néni ezelőtt sok évvel – hagyjuk a számokat-, nem tanít meg engem írni, úgy nem ülhetnék most itt. Neki köszönhetjük hát ezt az estét, az én első tanítónőmnak, Körmöczi Arának. Isten éltesse még nagyon sokáig!

Mindenki tapsol, az író lehajol, és kezét csókol az öregasszonynak.

-Halljuk Aranka nénit! - kiáltja most valaki, mire többen is vissz-

hangozzák a felszólítást: halljuk!

Halljuk!

-Nem, nem- szabódik az Öregasszony. - Mit is tudnék én most mondani?

-Csak egy pár szót- unszolja az író, majd tréfásan utána teszi: - Megsértődöm, ha nem...

-Hát jó... Ha ennyire kíváncsiak vagytok egy öreg tanítónő szavaira.

Aranka néni feláll, megigazítja orrára billent szemüvegét, aztán kezét úgy helyezi rá ódon retiküljére, mint régen az osztálykönyvre.

-Kedveskéim... Ugye nem haragsztok, hogy így szólítalak beneteket, de valamennyien a gyerekeim lehetnétek. Ahogy mindig annak tekintetem a tanítványaimat is, mert nekem azok jelentették a családot. Nekem saját családom sose volt, bántódtam is olykor emiatt, de hát így alakult, na.

Nem tudni miért, talán mert az udvarlóimat is mindig az iskolában történetekkel untattam, ahelyett, hogy rájuk figyeltem volna. No, de ne rólam beszéljek már, hanem erről a fiúról itt, aki olyan kedvesen meghívott erre az ünnepi vacsorára. Igaz, hogy először- már megbocsáss lelkem-, de azt sem tudtam, ki vagy. Nem csoda, hiszen annyi gyerek megfordult a kezem alatt, mint a rosta lika. Lehet, hogy nem tudjátok már, mi aza rosta, de hát a magamfajta öregasszony, csak ilyen öreg hasonlatokat tud mondani. Törtem hát a fejem, előszedtem a régi noteszeimet, míg aztán rád akadtam, fiam. Hát nem voltál valami jó tanuló, az írást meg különösen nehezen sajátítottad el. Még félévkor is fordítva írtad az S betűt. Nevetés harsán fel. Aranka néni is elmosolyodik, de aztán felemelt ujjal megfenyegeti a „rendbontókat”.

-Nem szép dolog kinevetni a másikat, gyerekeim. Ti se lehettetek sokkal különbek, csak már elfelejtettétek. Régen volt. Igaz? Ami pedig ezt a fiút illeti, később örvendetesen javult... - Nagy retiküljéből kopott kis noteszt vesz elő, belelapoz. - Igen, itt van ni! Jeles ugyan csak elvéve, de jó annál több. Ejnye, most látom, helyesírásból beszédnél itt egy elégségest. Lehet, hogy akkor szigorú voltam egy kicsit, de ezen sajnós, már nem lehet változtatni. →

-Nem is kell - mondja az író.- Mindent köszönök, drága Aranka néni.

Az öreg tanítónő kék erekkel himzett keskeny keze, mint aláhulló száraz falevél az író fejére ereszkedik, és pihen rajta néhány pillanatra, mint valamikor régen, ha jól felet.

-No, csak ennyi telt tőlem- mondja, ismét lecsúszott szemüvege fölött körbe tekintve. – Nem vagyok én szónok, aranyoskáim.

Nagy taps követi szavait, Aranka néni leül, a fejét csóválja.

-Hallod-e, gyermekem, még meg is tapsolnak. Mint egy primadonnát. Ha előre tudom, hogy így elkényeztetek, bizony otthon maradok.

-Akkor én vittem volna oda a társaságot- mondja az író.

A ráksaláta után erőlevessel folytatódik a vacsora, aztán rizses borjúhús zöldborsóval, gyöngytyúk fehér borban, kacsasült párolt káposztával, libamájseletek rántva, somlói habos galuska. Az öreg hölgy keveset, inkább csak csipegetve eszik, de azért végigkóstol mindent.

-Hogy tetszik lenni, Aranka néni? – fordul hozzá az író, már a kávékat kavargatva. – Még nem is kérdeztem erről.

-A koromhoz képest, hál' Istennek, jól, édes fiam. Nem panaszkodhatom.

-Mennyi a nyugdíja?

-Kevés, de kijövök belőle. Tudod, gyermekem, nekem már nem sok kell. Kétszáz forintot még félre is tudok rakni minden hónapban.

-Mire tetszik gyűjteni?

-Arra, amire már egy ilyen öregasszony... A temetésemre.

-Ugyan, az még odább van.

-Odább? Ezt te meg honnan tudod? Nem tudhatja azt senki, gyermekem. Ilyen korban meg különösen nem. Nekem már minden nap ajándék. Ha reggel felkelek, sóhajtok, hogy na, mára virradóra sem haltam meg.

Felnevet, a szemüvege megvillan a fényben, mintha vele nevetne az is.

-A kedélye a régi - mosolyog az író-, az nem változott semmit.

-Mert nem hagytam. Tudod, fiam, valami kis luxus nekem is kell. Hát nekem ez van.

Az író tűnődve bólint. Az öreg arcot figyelve mintha mély kútba tekintene, melynek alján ott csillog a gyerekkora. A megismételhetetlen, az egyszeri. Zsuzsa jön oda hozzájuk. Bemutatja.

-Úgy örülök, hogy el tetszett jönni- mondja Zsuzsa., a férjem nagyon sokat beszélt Aranka néniről.

Az író megrovóan néz rá. „Ezt azért nem kellett volna- üzeni a pillantásával-, még udvariasságból se füllents.”

-Képzeld- mondja gyorsan-, Aranka néni még félre is tud tenni a nyugdíjából.

Ahogy kimondta, már meg is bánja. Minek kellett ez? Rossz szöveg, éppen csak arra jó, hogy ne akadjon el a társalgás.

-Igazán? – nevet Zsuzsa. – Látod, fiacskám, nemcsak írni, de spórolni is megtanulhattál volna Aranka nénitől.

-Nincs ebben semmi különös- mondja az öregasszony-, csak tudni kell, mit engedhetek meg magamnak. Reggelre tejeskávé egy kifizivel. Olykor egy kis dzsem is kerül a kiflire. Az ebédet is mindig jól meggondolom. Tegnap szerencsém volt, mert kaptam csirkeenyakát a Közértben. Jó leveske kerekedett abból, estére is maradt. Igaz, vacsorázni nem igen szoktam, csak teát iszogatok rendszerint. Jázminteaát.

-Jázmintea? – csodálkozik Zsuzsa. - Az milyen?

-Nagyon jó ízű- mosolyog Aranka néni-, majd kóstold meg egyszer. Beleteszek egy szacharint, igen megédesíti. Jobban, mint a cukor. A teremben már hangol a szalonzene. Az öreg hölgy a táskájáért nyúl.

-No, gyermekem, minden nagyon jó volt, meg szép, de nekem már mennem kell.

-Rá tetszik érní - tartóztatja Zsuzsa-, korán van még.

-Nektek, de nekem már nem. Így is tíz óra lesz, mire hazaérek. Édes fiam, előkerítenéd a bundámat?

Az író megy, hozza a bundát, felsegíti az öregasszonyra.

-Az egyik barátom majd hazaviszi kocsival.

-Hagyd csak. Három buszmegálló innen. Minek fáradna ezért?

-Nem fáradtság- mondja az író-, rögtön szólok neki.

-Ne szólj - rázza a fejét mosolyogva az öregasszony-, mulassatok tovább. Úgy dukál most. Csak a lépcsőkön segíts le, fiam.

-Természetesen.

Elindulnak, le a lépcsőkön, végig a fényes nagy hallon keresztül.

Megkerülik egy imént érkezett amerikai turistacsoport bőrdíjait, és a lengőajtón át kiérnek a szálloda elé.

- Elkísérem a buszmegállóhoz.

-Odatalálok én magam is. Menj csak vissza a többiekhez, hiszen téged ünnepelnek. Hanem lenne még hozzád egy kérésem.

-Tessék csak, Aranka néni.

-Egy könyvedet, ha elküldenél nekem, Amelyiket a legjobbnak tartod. Azt nagyon megköszöném.

-Boldogan- mondja az író, és egyszerre nagyon elszégyelli magát. Harminc könyve jelent

meg eddig, de ennek a kopott bundájú öregasszonynak nem küldött egyet sem. Pedig ki másnak kellett volna először is, ha nem neki?!

Áll ott a hideg téli estében, és nézi a lassan távolodó, nyárfatartású öreg tanítónőt. És legszívesebben utána sietne, hogy ma este csak vele lehessen. Kortyolgatná a jázminteaát, és hallgatná, mint régen, gyerekkorában. De érzi, hogy ő ezt már nem teheti meg. Csak „szerep” lenne az is, mint ez az ötlete, hogy idehívta.

Visszamegy a társasághoz. Jó hangulat van, többen már táncolnak. Az író felhajt egy pohár bort, és magának is röstelli bevallani, de megkönnyebbülten tekint Aranka néni üresen hagyott székére.

Mint kisiskolás korában a katedrára, ha a szigorú tanítónő távoztával, már nem kellett tartania a feleléstől.

LELKISÉG - Imádság a Szentírással

Az ima előkészítése (5-10 perc)

Elolvassom az evangéliumi szakaszt legalább kétszer- az értelmemmel és a szívemmel.

Eldöntöm, hogy mennyi időt szeretnék imában tölteni (20-30-60 perc). Később már nem változtatok ezen.

Ima

Isten jelenlétébe helyezkedem (testtartás, megérkezés). Egy percre érzékelem, hogyan vagyok most jelen imádságom kezdetén. Mindezzel fordulok Isten felé.

Elmondom a bevezető imát: „Uram, add, hogy ezt az időt egészen Neked tudjam adni mindazzal, amim van, és aki vagyok. Legyen a Te dicsőségedre, tiszteletedre és szolgálatodra.,,

Felidézem az evangéliumi történetet, a helyszínt. Megfogalmazom a saját szavaimmal, és kérem, amire vágyom: hogy Isten szeretetét megismerhessem és megerősödhessen benne.

Az ima során úgy helyezkedem bele a jelenetbe, hogy magam is ott vagyok az események részese-ként vagy külső szemlélőként. Látom a személyeket, hallgatom beszédüket, figyelem cselekedeteiket.

Ott időzök el, ahol leginkább érintve érzem magam. Szemlélve figyelem, ahogy a jelen lévő Isten érint és formál az adott szentírási jelenetben.

Ami megérintett, arról baráti beszélgetésbe kezdek Jézussal, a Szentháromság egy másik személyével vagy Máriával. Szemlélem, ahogy Isten válaszol nekem, ahogy Ő szeretne megerősíteni saját életemre vonatkozóan.

Befejezem a Miatyánkkal és a Dicsőséggel.

Visszatekintés (8-10 perc - lehetőleg írásban)

Mely szó, mondat, kép hatott rám leginkább?
Mi ragadott meg Jézus személyében vagy abban, ahogyan a Szent megmutatkozik?
Mit ismertem meg Istenből, mit éreztem Felőle?
Milyen kegyelmet kértem és kaptam? Mihez szeretnék visszatérni?

*Forrás: MIND- Mindent Isten Nagyobb Dicsőségére- A magyar jezsuiták ingyenes lapja
2021. nyár- Megtalálni Istent mindenben- Szent Ignác 500*

Hofher József SJ:

Családi asztal (parafrázis)

Éhe a kenyérnek, éhe a szónak.

+

Anyám szájából édes volt az étel,
Apám szájából szép volt az igaz.

+

Etess, nézd – éhezem.

+

A vacsorát sóderpartinak hívja.

„Sódert esztek vacsorára?”

– kérdeztem egyszer.

„Nem,

húst eszünk

és mindenki nyomja a sódert,

és mindig kipakolhatod,

ami a szívedet nyomja”

– mondta... és nevetett.

Régen mi is körülvevők az asztalt.

És senki sem mondta, fogd be a szád.

Már csak... közönséges vacsoráim

vannak.

+

Ha nevetnél, én is örülnék,

Vacsora után melléd ülnék,

Pipámat egy kicsit elkérném,

S én hosszan mindent elbeszelnék.

Földből magba,
magból szárba,
szárból virágba,
virágból kalászba,
kalászból kenyérbe,
kenyérből testembe,
testemből lelkembe,
lelkemből lelkedbe.

Jel mint tolmács?

(Lk 11,29–35)

Forrás: Evangélikus Élet
Szerző: Gáncs Tamás

Vasárnap reggel történt. Pittyeg a telefonom. Üzenetet kaptam egy nagyon kedves ismerősömtől. Nem sokkal vagyunk istentisztelet előtt, de ránézek az üzenetre. Segítséget kér. Szüksége van a megerősítő szavaimra. Csak néhány szóra, csak néhány betűre. Elmeséli a rövid üzenetben, hogy élete fordulóponthoz ért. Döntenie kell két út között. Ezért csendben maradt. Imádkozott. Kérte Istent, hogy küldjön neki egy jelet, de olyt, amelyből fogja tudni: ez bizony isteni jel. És ekkor, ebben a szent pillanatban megszólalt kelenföldi templomunk harangja. Éppen akkor, amikor kimondta az áment.

Ezt írta meg nekem. Hogy éppen ott és éppen akkor szólalt meg a harang. Azt kérdezte tőlem az üzenetben, hogy vannak-e jelek a 21. században is, vagy csak régen voltak a próféták vagy Jézus idejében. Csak Gedeonnak, Salamonnak, Pálnak vagy Jánosnak adatott jel, vagy ma is kaphat valaki jelet?

Mit mondhattam? Mit írhattam? Azt írtam: igen, vannak ma is jelek, és miért ne lehetne valakinek jel egy imádság, egy őszinte fohász után egy templom harangja?! Persze sokat vívódtam ezen azóta, mert ugyanakkor ki mondja meg, hogy mi is a jel, és hogy jól értjük-e a jeleket? Kinek szólal meg egy ima után a kelenföldi evangélikus templom tornyában a harang, és kinek marad néma?

A lukácsi igeszakaszban sokaság gyülekezik Jézus köré. Jelt kívánnak. Sőt jelt akar-nak, jelt követelnek. Szükségük van egy támpontra, egy kapaszkodóra, egy olyan biztos pontra, amelynek alapján el tudják dönteni, mi is az Isten akarata, hogy ki is tulajdonképpen Isten akarata: Jézus-e a Messiás, vagy sem? Jézus gonosz nemzedékről beszél. Kemény szavakkal, talán tőle szokatlan módon, gondolhatnánk, bár Jézus tökéletesen használja a prófétai retorikát, amelynek ugyan-úgy része az ítélet meghirdetése, mint a kegyelmes, megbocsátó Istenről szóló szavak.

Jézus megszólal, és Jónásról beszél. Jónás jeléről, sőt Jónásról mint jelről. Sőt magát mint Emberfiát is jelként tárja hallgatósága elé, a gonosz nemzedék képviselői elé: „...nem adatik neki más jel, mint Jónás próféta jele. Mert amiképpen Jónás jel volt a niniveiek számára, úgy lesz az Emberfia is jellé ennek a nemzedéknek.” Micsoda párhuzam, micsoda reflexió! Jelt kívánnak, és kapnak is. „...kérjétek, és adatik...” – gondolhatunk a jézusi tanításra, mert hát valóban kérnek, és valóban kapnak. Mégpedig magát az Emberfiát. Mint jelt, örök jelt.

Nem olyan jelt, nem olyan Messiást, mint szerettek volna. A Jézus korabeli várakozók közössége ugyanis egy valódi harcost szeretett volna, aki bosszút áll a rómaiakon, elfoglalja a politikai hatalmat, békét teremt, de csak miután ellenségeit eltaposta. Ám Jézus nem ilyen Messiás volt, nem ilyen jellé vált. Nem felmagasztalta magát, hanem megalázta. A végsőkig. Engedelmes volt a halálig. A kereszthalálig. Nem az erőszak jeleit mutatta fel, de drámai módon éppen az erőszak kivégzőeszköze, a kereszt vált jellé.

Igen, az Emberfia felemeltetett. De nem a császári trónra, hanem a keresztre. És ez lett örök jellé. És benne, Jézusban valóban nagyobb van Salamonnál. Nagyobb van Jónásnál. Nagyobb van minden prófétánál. „Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.” (Mt 12,40) A párhuzam gyönyörű: Jónás és Jézus. És mindvégig meghúzódik mögötte az örök emberi akarat: szükség van a jelre. A félreérthetetlen jelre.

Valljuk be, ma is vágyunk jelekre. Mint Jónás korában, mint Jézus korában. De hol a jel? Hol vannak a mai jelek? A háborúk? A koronavírus? A gyermekéhiység? A klímakatasztrófa? A folyamatosan növekvő karizmatikus keresztény közösségek Afrikában? Az okos infótársadalom térhódítása? Mi a jel? Talán egy harangszó, a jó időben, a jó helyen?

Pedig jelek ma is vannak, csak nagyon nehezen láthatók. Körülöttünk és bennünk. Mert ahhoz odafigyelés kell. És csend kell. És idő kell. És legtöbbször éppen figyelmünk, csendünk és időnk nincsen. Vannak jelek. De van egy jel, amely mindenk felett kijelöli az utat. Minden Jézus-követő útját. Ez maga Krisztus és az ő keresztyje. A nagypénteki és a húsvéti kereszt egyszerre. A szenvedés és szabadság keresztyjei. A szeretet és az újrakezdés keresztyjei. A sötétség és a világosság, a mélypont és a reménység keresztyjei. Életünk realitásainak keresztyjei. Útmutató(k). Akkor is, ha éppen nem vesszük észre a jeleket, akkor is, ha éppen nem szólal meg a harang.

Bornemissza Endre:

Kötődések

Én nem tudom, hogy ki mihez kötődik.

Kötődésekkel van teli az élet.

Kötődések nélkül élni nem lehet.

Kötődünk egy szóhoz, egy baráthoz,

egy marasztaló, szíves kézfogáshoz,

egy udvarhoz, egy tornáchoz, egy házhoz,

egy természetközöz, egy öreg akáchoz.

Holdas estékhez, rekkenő nyarakhoz,

mézét csurgató szilvához, barackhoz,

egy zörgő magvú nagy csíkos almához,

meg egy hanghoz, a hang bársonyához.

„Vigyázz magadra” féltő búcsúzáshoz,

az iskolához, az ott szerzett jusshoz,

egy életen át hú barátfiúhoz,

a gyermekkorhoz, a hangos ifjúsághoz.

Kötődni sok kis kudarchoz, sikerhez,

későn jöthöz, vagy a sihederhez,

kötődni gyászhoz, könnyöz és örömhöz,

az olajágot küldő vízözönöz.

Hazához, múlthoz, jelenhez, jövőhöz,

a kövek közül kiperdült időhöz,

akármire, de kötődni, kötődni,

a kötődésekbe beleszövödni,

s a titoktartó rejtőző talányhoz,

kötődni élethez, halálhoz.

HA SZERETNÉD, HOGY A GYERMEKEID VALLÁSO- SAK MARADJANAK, EZEK A LEGFONTOSAB- BAK

A Notre Dame Egyetem szociológusa, Christian Smith évtizedekig tanulmányozta fiatal emberek kapcsolatát a vallással; kutatásai végeztével meglepő megállapításokra jutott.

Sajnos ma már azt mondhatjuk, hogy egyre kevesebb katolikus ember jár templomba. Valamiért a hit átadása a következő generációnak kudarcot vallani látszik: a katolikusok rekordsebességgel elhagyják szüleik és nagyszüleik hitét. Sok teória van arra vonatkozóan, hogy vajon miért nem érdekli a fiatalokat annyira a hitük gyakorlása. Egyesek szerint korszerűbb megközelítésre van szükségük, mások szerint a hagyományos gyakorlatokhoz való visszatérés lenne a megoldás.

De mit mutatnak az empirikus kutatások eredményei? Mit találtak a kutatók, hogyan kellene a hitet átadni a következő generációnak?

Christian Smith, a Notre Dame Egyetem szociológusa ezen kérdések megválaszolására áldozta karrierjét. Legújabb könyvében is (A hit átadása: Hogyan adják át a szülők vallásukat a következő generációnak?) erre a témakörre reflektál. A férfi 2000-ben kezdte el kutatásait, viszont akkor még zsákutcába ütközött a folyamat során.

„Amin igen meglepődtem a kutatás során, az az volt, hogy a szülők milyen befolyással bírnak gyermekeik vallási életének kialakításában, tizenéves és húszas éveikben is” – mondta Smith. Ez arra ösztönözte őt, hogy megvizsgálja a vallásos szülőket, és azt hogy hogyan adják át hitüket gyermekeiknek. Ő és csapata nem csak katolikus családokat vizsgáltak: sokféle felekezet szüleit elemezték, meglepetésükre a szülők alapvető hasonlóságokat mutattak a különböző vallások között.

„Arra készültünk, hogy több különböző kulturális modellel fogunk találkozni. Meglepett minket, hogy nagyon hasonlóan kommunikáltak a szülők, függetlenül a vallásuktól és a kulturális háttérüktől” – mondta.

Ha kíváncsi vagy, mi számít a legjobban a hited átadásában, itt van, amit tudnod kell!

1. Érezd személyes feladatnak, hogy bevezesd a gyermeked a hitedbe!

Egyes szülők azt feltételezik, hogy gyermekeik mindent megkapnak, amire szükségük van, ha vallásukhoz kapcsolódó iskolába járnak, de sajnos nem ez a helyzet. Smith szerint a szülőknek nem szabadna azt gondolniuk, hogy ők már semmit sem tudnak átadni gyermeküknek, ha a vallásról

van szó – jobb esetben az olyan dolgok, mint a lelkigyakorlatok, a záródoklatok megerősítik azt, amit a szülők otthon gyakorolnak.

“A szülőknek el kell dönteniük, milyen családot szeretnének kialakítani, és azt a gyermekükkel is fontos gyakoroltatni” – mondta Smith.

2. Gyakorold a hitedet tudatosan!

Ha a gyermekek azt látják, hogy a szüleik örömet lelnek abban, hogy gyakorolják a vallásukat, ők is inspirálódni fognak. Ha egy családként imádkoztok, és hagyod a kisebb(ke)t is bekapcsolódni, vagy esetleg együtt olvassátok a Szentírást, közösen köszönitek meg Istennek a sok áldást, amivel megajándékozott titeket, megmutathatod neki(k), hogy a vallás egy olyan dolog, amivel mindig foglalkozni kell, nem csak ünnepnapokon és vasárnapokon.

3. Szeretetteljes kapcsolat és erősen meghúzott határok

Négy lehetséges szülői attitűd létezik a kutatók (leginkább Ranschburg) szerint: következetes, tekintélyelvű, elhanyagoló és megengedő. Azoknak a gyerekek vannak a legjobb esélyeik, akiket következetes szülők nevelnek. Ez a fajta kapcsolat magában foglalja a meleg, szerető kapcsolatot és ez határozott határokkal, következetes fegyvellemmel párosul.

Smith szerint ez az a fajta szülő-gyermek kapcsolat, ahol a gyerekeknek nagy valószínűséggel fontos a tiszteletadás, és szeretnék követni a szülők példáját.

Ez a hatás független attól, hogy a család vallásos vagy sem. A gyerekekkel való jó kapcsolat és a szülők tiszteletének fontossága nem függ felekezettől vagy más feltételektől.

4. Keress egy barátságos vallási közösséget!

Ha a plébániai közösségben vannak a gyerekek barátai és más felnőttek, akiket ismer és szeret, sokkal motíváltabbá teszi ez őt, mintha csak a szülő „hurcolná őt magával” – mondta Smith.

Ebben a folyamatban a szülők közvetlenül ösztönözhetik gyermeküket. Ahogy egyre idősebbek lesznek, egyre befolyásolhatóbbá válnak, hiszen kortársaik és más felnőttek véleményei is fontossá válnak számukra, ezt internalizációs csatornának nevezzük.

Még ha a „nem szülői hatások” eltörpülnek a „szülői hatások” mellett, akkor is jelentős változtatásokat tehetnek.

A barátságos és melegszívű vallási közösség kevésbé lehet fontos a kisgyermekek számára, akik szüleiken kívül nem sok felnőttel kommunikálnak, de egy kamasznak vagy fiatal felnőttnek igenis meghatározó lehet az életében.

Ezen kívül Smith szerint fontos az is, hogy hagyjuk, hogy a gyermekünknek a saját életében váljon fontossá a vallás.

Ujhelyi Dóra

Forrás: 777

Hallotta?

„Valakit szolgálni kell”

– Nyolcvanéves Bob Dylan

1941. május 24-én ukrán zsidó felmenők leszármazottjaként Robert Allen Zimmerman néven született Bob Dylan, akinek *Rough and Rowdy Ways* címmel 2020-ban már a 39. stúdiólemeze jelent meg. Az album az amerikai történelem azon alakjaira tekint vissza, akik minden ellenállással dacolva a maguk útját járták, William T. Sherman tábornoktól Martin Luther Kingen át John F. Kennedy elnökig.

Dylan maga is efféle öntörvényű és önálló alakká vált az évek folyamán, aki nemcsak különböző zenei stílusok vegyítésével és cseréjével okozott rendszeresen meglepetést, de főként azzal, hogy 1978-ban csatlakozott egy olyan amerikai lutheránus közösséghez, amely különösen nagy hangsúlyt helyez az Ószövetségre, és megkeresztelkedett. Ezután Dylan szövegeiben sokszor megmutatkozik a nagy vallási kereső, aki sokat foglalkozik a Bibliával, s tudja, hogy az embernek „valakit szolgálnia kell”: „vagy az ördögöt, vagy az Urat / de valakit mindenkinek szolgálnia kell”.

1997-ben fellépett a Bolognában szervezett eucharisztikus világkongresszuson, ahol a háromszázezer résztvevő között II. János Pál is hallgatta, aki külön is

elbeszélgetett Dylannel a *Blowin in the Wind* szövegéről.

Bob Dylant 1996-ban felterjesztették Nobel-díjra, amelyet 2016-ban meg is kapott. Bár nem vett részt a december 10-én tartott átadási ünnepségen, írásban elküldött beszédében kifejezésre juttatta meglepetését és háláját:

„Kiskoromtól fogva jól ismertem azok műveit, akiket méltónak találtak e kitüntetésre. Olvastam és magamba szívtam műveiket: Kipling, Shaw, Thomas Mann, Pearl S. Buck, Albert Camus és Hemingway írásait. Ezek az irodalmi óriások, akik műveit az iskolában tanítják, s az egész világon könyvtárakban őrzik, akikről mindenki nagy tisztelettel beszél, mindig nagy hatással voltak rám. Szavakkal egyszerűen nem lehet kifejezni, hogy most már én is e listán szereplő nevek közé tartozom.”

*Forrás és fotó:
Vigilia Szerkesztőség
Facebook-oldala*

Egy szenvedély margójára

A tengerpartot járó kisgyerek mindig talál a kavicsok közt egyre, mely mindörökké fogva az övé, és soha senki másé nem is lenne.

Az elveszíthetetlen markolássza! Egész szíve a tenyerében lüktet, oly egyetlen egy kezében a kő, és vele ő is olyan egyedül lett.

Nem szabadul már soha többé tőle. A víznek fordul, s messze elhajítja. Hangot sem ad a néma szakítás, egy egész tenger zúgja mégis vissza.

Pilinszky János

Mit rejt a kagylóhéj?

10 VICCES LEVÉL GYEREKEKTŐL ISTENNEK

A gyerekek egészen különleges szemszögből látják a világot, s ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy néha a leghihetlenebb mondatok az ő szájukból hangzanak el. Íme pár vicces levél, melyet gyerekek címeztek Istennek, s némelyekben egészen egyedi kérésekkel fordulnak az Úrhoz.

1. „Drága Isten, kérek tegyél még egy ünnepet karácsony és húsvét közé. Most semmi jó nincs ott.” – Ginny
2. „Kedves Atyám, az anyukám elmondta, mit csinálsz. De ki csinálja azt, amikor vakáción vagy? – Jenny
3. „Kedves Isten, köszönöm neked a kistestvért, de én egy kiskutyáért imádkoztam!” – Joyce
4. „Drága Istenem, a teknősöm meghalt. Ott van most veled? Ha igen, a saláta a kedvence.” – Susie
5. „Kedves Isten, te egy ninja vagy? Ezért nem látlak? – Jacob
6. „Istenem, várom a tavaszt, de még mindig nem jött. Ne felejtse el!” – Mark
7. „Kedves Uram, ha adsz nekem egy olyan lámpást, mint az Aladdinban, akkor megadok neked bármit, amit kérsz, kivéve a zsebpénzem és a sakk-készletem! – Raphael
8. „Kedves Isten, tényleg így akartad, hogy kinézzen a zsiráf, vagy véletlen volt? – Norma
9. „Kedves Jézus, kérek ne gyere vissza mielőtt a következő Verdák film kijönne!” – Stevie
10. „Drága Isten, te tényleg láthatatlan vagy, vagy ez csak egy trükk?” – Lucy

+ 1. bónusz
„Kedves Uram, kérek változtasd meg a spárta ízét, mert olyan, mint a fű! Kösz! – Sarah

Forrás: <https://www.beliefnet.com/faiths/facebook-galleries/dear-god-hilarious-prayers-from-kids.aspx>

Michel Quoist

Esti futballmérkőzés

Tízezer árnyék rezgett, remegett a sportstadionban ma este.

És amikor a fényszórók bársonyos zöldre festették a hatalmas pályát, tízezer hangú énekkar kezdte meg mesés kórusát.

A szertartásmester jelt adott a különös ünnepségre.

Az impozáns szertartás zökkenő nélkül zajlott le. A fehér labda felszolgálótól szolgálóig szállott, kényes, előre megszabott pontossággal.

Egyik féltől a másikhoz röppent gyphegyet súrolva, vagy a fejek fölött repülve.

Posztján állott mindenki, hogy simán vegye, és maga is kimért rúgással továbbítsa a harmadik felé, aki már várta, s fogadta.

És mert mindenki jól végezte dolgát ott, ahol éppen állnia kellett, mert megvolt a szükséges törekvése, s mivel tudta, hogy rászorul a többiekre, lassan, de biztosan haladt a mezőnyben a labda.

És amikor mindegyik tagja megkapta munkája érdemét, amikor egybefogta mind a tizenegy játékos szívét, a csapat megkaparintotta a labdát - s berúgta a győztes gólt.

Mikor a mérkőzés végeztével a hatalmas tömeg kijelé hullámzott a hirtelen szükké vált utcákon át, arra gondoltam, Uram, hogy az emberiség története, amely számunkra olyan hosszúra nyúló összecsapás, számodra - talán - ilyen nagy ünnepi mérkőzés,

Csodálatra méltó szertartás, amely az idők hajnalán kezdődött, és csak akkor ér majd véget, mikor az utolsó játékos is befejezte végső erőfeszítését.

Ebben a világban, Uram, mindegyikünk szerepe eleve meg van szabva.

Ott, ahová bennünket te, Legfelsőbb Edzőnk, helyeztél bennünket.

Szükséged van ránk, testvéreinknek is szüksége van ránk, és nekünk szükségünk van mindenkire.

Nem annyira a hely a fontos, Uram, amelyre kijelöltél bennünket, mint a jelenlétem és az összjátékom tökéletes pontossága.

Mit számít az, hogy csatár vagyok-e vagy hátvéd, ha a formám teljességének csúcspontját adom?

Íme, előttem van a mai napom, Uram.

Nem menekültem-e túl gyakran a taccsvonal mögé, hogy két kezemet zsebre vágva bíráljam a többiek erőfeszítését?

Jól megálltam-e a helyemet, amikor te végignéztél a pályán, és megakadt rajtam a szemed?

Jól vettem-e szomszédom ügyes átadását, vagy a túlsó szélről beadott keresztező labdát?

Jól szolgáltam-e labdával társaimat? Nem kerestem-e egyéni törekvéssel a magam dicsőségét?

Részt vettem-e a játék felépítésében, a támadás előkészítésében, a közös győzelem érdekében?

Küzdöttem-e bátran a félidő végéig, hibák, rúgások és sebesültek ellenére is?

Nem zavarodtam-e meg a nézőközönség vagy játékosársaim viselkedése láttán? Nem keseredtem-e el a szemrehányások és a meg nem értés miatt? Nem pöffeszkedtem-e a vastapsok hallatára?

Gondoltam-e arra, hogy imádságképpen játsszam le e mérkőzést, nem feledkezve meg arról, hogy Isten szemében az emberek eme játéka is lehet a legbensőségebb vallásos ünnep?

Visszatérek az öltözőbe pihenni én is, Uram.

De holnap - ha megadod a kezdő rúgást - újabb félidőbe kezdek...

És ezenképpen minden napon.

Add, hogy ez a mérkőzés, amelyet minden testvéremmel együtt játszok majd le, olyan fenséges szertartás legyen, amelyet igazán vársz is tőlünk;

Hogy amikor majd bírói sípoddal "lefújod" az életünket, valamennyien bejussunk az Égi Kupa válogatott csapatába...

Miért van, Uram, hogy veled lenni nem mindig hoz ugyanolyan katarzist? Néha könnyek között, reszketve fohászodom, máskor hideg fejjel, néha szinte az égbe röppenek, máskor zsibbadok, megint máskor szinte kigyulladok, aztán meg csak kopp, leesik egy igazán szép és mély gondolat, néha alig vonszolom közben a lelkem, máskor csak vigyorgok, mint a tejbetők... Miért ilyen sokféle jelenléted? Hiszen a kábszerek egyszerűek, akár a faék. Lehúzom a stampit, beszúrom a fecskendőt, fejest ugrom a játékba, rávetem magam a nőre (féfira), s máris jön a hatás, az önkívület, a szívdobogás, a verejtékezés, a flow, a lebegés. De te nem azt szeretnéd, hogy reszkető kezű függőként törtessek a következő dózisért, hanem hogy szabadon, szeretetből döntsek melletted újra meg újra. Hogy találkozni akarjak veled, függetlenül a rám váró élmény szintjétől. Lehet, csak elüldögélünk majd egymás mellett békeességben. Adjuk-vesszük az áldást. Lehet, hogy lesz villámlás, mennydörgés, égszakadás, földindulás. Lehet, hogy csak egy felszabadító gondolatot adsz, mélyebben lélegzem. Lehet, hogy szerelmes egyesülés lesz nagy sírással, repüléssel. Lehet, hogy csak egy történetet mesélsz, de az betrafál. Lehet, hogy csak egy falevéllal üzensz. Nem hatóanyag vagy, hanem élő, lélegző, lüktető valóság, személy, aki cselekszik a szívében, csak nyissak ajtót neki.

Forrás:
#jojeptuszi

G y e r m e k o l d a l

Táborozz velünk!

23. Hittanos tábor -

2021, Bodony

Bükkszék

Parádsasvát

Eger

Oxygen-Adrenalin Park

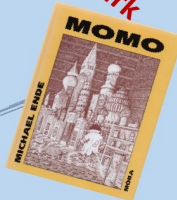

Egerszalók

KERETTÖRTÉNET: A
MOMO C. REGÉNY

Recsk

Időpontok:

Lányok tábora: július 26-31.

Fiúk tábora: augusztus 2-7.

Helye: Bodony, Plébánia

NEM HITTANOST IS SZERETETTEL LÁTUNK!

TÁJÉKOZTATÓ: Bármikor a 30/4976520-as telefonszámon, ill. június 4-én, pénteken du. 6 órakor a Lengyeltóti Plébánián

**ÚJRA LEPO-
ROLTUK A
BRINGÁIN-
KAT**

2021. június 5-én a környéki hittanosok elindultak egy tömegkerülő biciklitúrára. Reggel 9 óra körül vonatra szálltunk, míg a bicikliket, teherautóval szállították a kerékpárútvonal kiindulópontjához.

A vonaton töltött idő gyorsan elrepült. Jó volt a hangulat és még egy új játékot is tanultunk. A vonatról Kaposmérőn szálltunk le, ahol megkezdtük utunkat. Egy rövid tekerés után egy épületbe érkeztünk, ahol tízóraitunk, játszottunk majd nekiláttunk a tó megkerülésének.

3 csapatba szerveződünk, és mindegyik csapatkapitány egy menetlevelet kapott. Az útvonalon 6 megállóhely volt, ahol mindenféle izgalmas tevékenységet kellett csinálnunk. Ezekben az állomásokon értékelték az ott nyújtott teljesítményünket (Ezt pontban vagy a teljesítés hosszában határozták meg).

Miután végig tekertük a 2 kilométert, visszatértünk az épülethez ahol meleg ebéddel vártak minket. Mivel a mi csapatunk elősként ért be, több mint egy óránk volt szabadon játszani. Amikor mindenki készen állt, elindultunk visszafele, majd felültünk ugyanarra a vonatra amivel oda is mentünk.

A kirándulás számomra nagyon izgalmas volt, örülök, hogy részt vehettem rajta.

Kiss András
8.o.

KÓDOLT ÜZENET

A	R	M	K	Á	O	I	L	O	A
T	E	E	I	L	K	R	Y	D	K
Ü	L	S	R	Y	K	Á	K	N	A

Szent István király Intelmeiből egy mondatot tudsz itt elolvasni, ha rájössz a nyitjára. Jó próbálkozást!

T	E	E	E	K	D	Z	R	K	K	N
Ü	L	T	N	P	I	S	N	O	O	A
R	M	L	E	E	G	A	O	S	D	K

-Hogyan imádkozik veletek édesanyátok esténként, kicsi gyermekeim? - kérdezi az apáca néni a hittanos nebulókat.

Lacika jelentkezik:

-Szemét az égre emeli, felsóhajt, és ezt mondja :

"Hála Istennek, hogy ezt az ördögöt végre az ágyba raktam!"

Padfirkák

Mívesen faragottak és megrongáltak, frissen festettek és kopottak, fűtöttek és kényelmetlenek. Padok, amelyek körül emberéletek fonódtak össze. Gyerekeké és időseké, kamaszoké és szerelmeseké. Ezek az emberek olykor a kézjegyüket is rajtuk hagyták.
Iskolapad

Amikor a tanító néni azt mondta, tegyük karba a kezünket, mindenki igyekezett a leggyorsabban és a legpontosabban felvenni az előírt testtartást, majd egy pillanat múlva már egy pissenést sem lehetett hallani. De ahogy Raffael Pityu ült, úgy nem tudott ülni senki. Katonás feszességgel tartotta magát, fejét felemelte, az igyekezettől picit, feketés orrlyukai kitágultak, szeme csillogott. Ilyenkor kicsit mind meglepődünk: más, mint amilyennek képzeltük, és nincs szükség ehhez a mi jóváhagyásunkra. Amikor peckes járású édesapjával láttam, megsejtettem, amiről addig fogalmam sem volt, hogy ők nem egy cigány család voltak a faluban, hanem öntudatos cigányok, sajátos öltözettel, foglalkozással, munkával szerzett vagyonnal. Az apja elvárta tőle, hogy Pityu ehhez mérten viselkedjen. És igyekezett megfelelni a tanító néninek is. Pedig nem vártuk volna egy purdétól, hogy mindenkin túltesz. Feszengeni kezdtem, hogy mégsem lehet olyan könnyen leírni valakit. Úgy látszik, a világ mégsem fekete-fehér.

Padfirkák

Felső tagozat. Itt már nincsenek özszenőve a padok, a gyerek-hadtest inkább hordára hasonlít. A székek ordenaré hangot hallatnak a padlón, ahogy arrébb taszigáljuk őket. Rendszeresen összefirkáljuk a padokat, a takarítónők panaszkodnak, az osztályfőnök a szünetben prédikál. De mit tegyünk, nem bírjuk megállni. Ma már tudom, azért firkál az ember, hogy jobban tudjon koncentrálni, de akkor még úgy tűnt, mérhetetlenül unatkozom. Végül is nem pattanhatok fel az óra közepén, hogy kirohanjak az udvarra futkározni. Fő a kötelesség. Egyszer aztán nem mindennapi számonkérésnek lehetünk tanúi. Végre egy bűnbak, aki elviszi a balhét! Megérdemli, ha ilyen ostoba, hogy telerajzolta az asztalát dinoszauruszokkal, szörnyekkel és robotokkal – az első padban ülve. A tanárnő felállítja és ahelyett, hogy le-

szidná, tapintatosan javasolja, hogy iratkozzon be rajztanfolyamra, ne pazarolja el a tehetségét. Délután az ügyeletes takarítónő szappanos vízzel tünteti el a remekműveket. Ennél jobb pályorientációt azóta sem hallottam.

Buszmegálló

A nagyok a támlára ülnek, vagyis a sáros lábukat teszik oda, ahová mások le szeretnének ülni. Az iskola előtt is van buszmegeálló, de képesek visszasétálni egy megeállót, hogy legyen ülőhelyük a buszon. Ilyenkor bezzeg mozognak. Persze, mert nekik a legjobb helyek kellene – ebben legalább van választásuk. Néhányan igyekeznek láthatatlanok maradni a kötekedőbbek mellett, halkan beszélnek, kerülnek a szemkontaktust. Akinek bicskaja van, az sem karcos már feliratokat, inkább csak rongálgat, kitép egy-egy nagyobb szálkát a padból. Az óvatlan lányok harisnya beakad, felszalad a szem. A nagyok fekete vagy fehér, folyékony filccel rajzol-

gatnak a beton lámpaoszlopra. DJ, love, trágár kifejezések, lejárató szövegek, obszcén rajzok. „Itt járt...” Nyomot hagyni a világban – ez a fő, a lábnyomokat ugyanis elmossa az eső.

Mama

„Édesanya ajkán az a legszebb zene, tárt karokkal mondja: gyere, kicsim, gyere...” Minden alkalommal kibetűztem a falvédőre varrt mondatot a mosdó fölött a nagymamám házában. Mintha csak az ő karja tárult volna ki felénk, gyerekek felé. Ilyen padon üldögélt, amikor hallgatta a sparheltben pattogó tüzet. Volt egy másik pad is a rózsalugas alatt, ahová levelibékát hozatott, annyira szerette hallgatni az éneküket. A papával is üldögéltek a gangon, arra a padra párnát is tettek, a Mama tálat vett az ölébe, úgy fejtette a babot. Amikor eljött a nyár, a ház elé ültek ki, egy kissé csálé padra, ami mellett gyerekként annyit játszottunk színfógozat: fekete, fehér, zöld, sárga... Egy alkalommal éppen arra járt Eszti néni, ő az utca végén lakott egy kis házikóban. A nagyszüleim kedvesen érdeklődtek, beszélgettek vele. Csak mostanában tudatosult bennem, Eszti néni mennyire magányos lehetett. Rózsák virítottak ott is. Amikor a

nagyszüleimre nézett és ránk, azt a képet láthatta, amit én a falvédőn.

Templomfirkák

Először sok évvel ezelőtt, a konfirmációmat megelőző istentisztelet egyikén, a karzaton ülve láttam meg a karcos padokat a templomi padokon. Templomfirkák, graffitik – nevekkkel, dátumokkal. Az éneklés alatt az járt a fejemben, vajon kik ültek itt korábban, hogy mertek ilyet tenni a lelkész szeme láttára, és vajon egyidősek lehettek-e velem? A tíz körmükkel vájták bele a több száz éves fába ezeket a hosszú prédikáció alatt, vagy fémpénzt használtak? És ha leejtették, és csilingelve elgurult? Ültek valaha ebben a templomban ilyen vásott kölykök? Őket is zavarta valami, unatkoztak vagy épp az életük leghűsbavágóbb kérdésére koncentráltak? Esetleg jelentett nekik valamit az, amit itt hallottak? Hiszen ezek a szavak is odakerültek a padokra: *Isten, szeretet!* Vajon mennyi lehetett az ő rovásukon?

„Szívetek hústábláira”

Nem sokkal ezelőtt történt, hogy alig találtam helyet a templomban. Az utolsó pillanatban érkeztem, a járvány miatt minden második padsort lezártak. Zavaromat látva az egyik ismerős néni beljebb húzódott, és leültem az utolsó sor szélére. Már egy ideje ott ültem, amikor a keresztéről szóló beszédet hallgatva észrevettem, hogy az én helyem Jézus helye.

Az Ő nevét véste valaki a padba. Egyes templomokban névtáblák hirdetik a hálapénzen vásárolt helyeket. Nálunk ez nem szokás. Itt a lelkészcsalád padsorán kívül ez az egyetlen hely, ami meg van jelölve. Nem nagyon hallottam az igehirdetést, mert e pillanattól fogva a templomfirkák hirdette számomra az evangéliumot. Jézus odaültetett, ahol az Ő helye volt, Ő pedig helyet cserélt velem. Szenvedett, nagyon megszenvedett értem, felfoghatatlan magányt és veszteséget élt át, hogy nekem ne kelljen a vádlottak padjába ülnöm. Ezt nem fogja veszni hagyni csupán azért, mert az élet iskolájában nem vagyok kitűnő tanuló, amit létrehozok, csak firkálás, vagy mert alig-alig vittem vigasztalást a magányosoknak. Jézus irgalmasan tekint rám. És így már én is irgalmasan tekinthetek az emberekre. Ha ezt a szívembe vésném, minden találkozás reményteli lenne. Az arcunkon is kirajzolódna: az Isten szeretet.

Jakus Ágnes

Imádság a Földün- kért

Magasságbeli
Úr,
aki jelen vagy
a világmindenségben
és a legkisebb teremtményedben,
Aki körülveszed gyengédséged-
del
mindazt, ami létezik,
öntsd belénk szereteted erejét,
hogym gondjainkba vegyük
az életet és a szépséget.
Tölts el békéddel,
hogym fivérként és nővérként él-
jünk,
anélkül, hogym ártanánk bárkinek
is.
Szegények Atyja,
segíts minket megmenteni az el-
hagyottakat
és az elfeledetteket itt a földön,
akik oly értékesek a szemeidnek.
Gyógyítsd életünket,
hogym védelmezzük ezt a földet,
és ne raboljuk ki,
hogym szépséget vessünk,
ne pedig nyugtalanságot és rom-
bolást.
Érintsd meg azok szívét,
akik csak előnyöket keresnek,
a szegények és a föld kárára.
Taníts, hogym felfedezzük minden
dolog értékét
és csodálkozással tudjuk
felismerni, hogym
mélységesen egyek vagyunk
minden teremtményeddel
a végtelen világosság felé vezető
utunkon.
Köszönjük, hogym mindennap ve-
lünk vagy,
tarts meg minket kérünk minden-
nap,
támogass bennünket harcainkban
az igazságosságért, szeretetért és
békéért.

*Ferenc pápa „Laudato si”
kezdetű enciklikájának imája*

Bálintné Kis Beáta:

Kavicsok

A tiszta, mélykék víz lágyan nyaldosta a partot, minden egyes könnyű hulláma gyöngéden felkapott néhányat a parti kavicsokból, s játékos sístergéssel arrébb lökte őket. A sima, nedves kavicsok szinte szikráztak a ragyogó napsütésben. Kihívó piro-
sak, szerény krémszínűek, komoly feketék, művészien tervezett csíkosak... mindre gyönyörűség volt ránézni.

Gyűjtsünk belőlük néhányat! Remekül mutatnak majd a szobában!

Gyerekes lelkesedéssel kezdtünk a szedegetéshez, a legpompásabb példányokat válogatva. Mikor tele volt már kis kosarunk, gondosan lefedtük, s a hazafelé vezető dőcögős úton úgy tartottuk értékes zsákmányunkat, mint a hímestojást. Otthon azonnal ki is jelöltük helyüket egy szép cserép virág közelében, de mikor kibontottuk a kosárka tartalmát, döbbenet bámultunk bele. Mi történt??? A kosárban egy kis csomó színtelen, fénytelen kődarab lapult. Mi nem ezeket gyűjtöttük össze néhány órával ezelőtt!!! Azok ott, a tengerparton színesek, fényesek, hívogatóak voltak!

Igenám, de közben elhoztuk őket a HELYÜKRŐL. Az ő helyük a tengerpart; feladatuk a szüntelen hanykolódás a friss habokban; rendeltetésük, hogym megvédjék a homokot a hullámok sodrásától, s otthont biztosítsanak megannyi apró élőlénynek. Ha elmozdítjuk őket helyükről, megfosztjuk feladatuktól, semmivé lesznek. A jelentéktelen kövecskéket nézve elgondolkodva mondtam a csalódott Anikónak és Marcinak:

Ezek a kavicsok pontosan olyanok, mint mi vagyunk... Isten által rendelt helyünkön pompásan ragyoghat rajtunk Urunk szeretete. Színesek lehetünk, s hűen végezhetjük a ránbízott feladatot. Onnan elkerülve azonban színünkkel, fényünkkel együtt célunk is megfakul, rendeltetésünket nem tudjuk betölteni.

Helyünk és feladatunk tökéletesen egyéni, de biztos, hogym Isten kivétel nélkül mindenkinek megtervezte az életét. Ő gyönyörködni szeretne bennünk - teremtményeiben, gyermekeiben.

Gondolkozzunk el Isten előtt csendben egy percre: Mi vagyok? Eltévedt, szürke kődarab, vagy színes, pompás, ragyogó kavics?

Forrás: Internet

„Elfogadtam, hogy nekem soha az életben nem fog kinőni a lábam” – beszélgetés Oláh Attila para-kerékpárossal

Vadas Henrietta

Oláh Attila sokáig szegyenkezett születési rendellenessége miatt: bal lába nem fejlődött ki megfelelően, ezért kétéves kora óta protézist hord. Ennek ellenére örökmozgó gyerek volt, aki később a kerékpársportban találta meg az örömét. Az elmúlt tíz évben 94 versenyt teljesített és 68 ezer kilométert tett meg – egy lábbal. Kijutott a 2016-os riói paralimpiára, két évvel később pedig saját egyesületet hozott létre. Kitérésére és elért eredményeire nemcsak családja és barátai büszkék – szülővörösében, Kézdivásárhelyen is felnevezik rá, ahol nemsokára megnyílik a róla elnevezett fogyatékkal élők központja. Bár fogyatékosága korábban a párkapcsolatokban is hátráltatta, most boldog férj és családapa.

– A szüleid tudták, hogy mozgássérült babájuk fog születni?

– Nem, ez a rendellenesség csak a születésemkor derült ki. Csak később jöttem rá, hogy mi okozta a problémát. Nekem volt egy ikertestvérem, aki az anyaméhben nyomta a bal lábam, ezért a csontképződés során nem fejlődött ki a térdrészt és a felső combrészt, csak a lábfejt. Az ikertestvérem sajnos a születés másnapján agyvérzésben meghalt. Nem is született más testvérem, egyedüli gyerek vagyok.

– Akkor nem csoda, hogy a szüleid annyira féltettek és óvtak gyerekként. A fogyatékoságod miatt ritkán jártatok közösségbe, igaz?

– Igen, így van. Én mindig szégyelltem magam az emberek előtt, bántott, hogy annyira megbámulnak az utcán. A szüleim is úgy voltak velem, hogy inkább nem mutatják, milyen probléma van a lábammal, ezért nem mentünk olyan helyekre, ahol ezt észrevehették. Ha mégis elmentünk strandra vagy olyan helyre, ahol le kellett húzni a hosszú nadrágot, akkor az emberek szeme rajtam maradt. Ez rosszul érintett. Alapjáraton viszont sokan csak annyit láttak, hogy sántítok, nem tudhatták, hogy protézisem van.

– Gyerekként különösen nehéz lehetett múlábbal az élet. Az iskolában hogyan viszonyultak hozzád a többiek?

– Gyerekként mindig úgy keltem fel,

hogy megint lesz egy rossz napom az iskolában, amikor ismét kicsúfolnak és kiközösítenek. Még a barátok is tartották tőlem a távolságot. Volt olyan, hogy megbeszéltük, holnap elmegyünk focizni, de közben másnap elindultak nélkülem. Pedig én nagyon szerettem a focit – de csak akkor keltem, amikor hiányzott egy ember a csapatból. Az osztályban is mindig én voltam az, akit utolsónak választottak ki a különböző tevékenységeknél. Most felnőttként teljesen másként látom a dolgokat.

Huszonegy év kellett ahhoz, hogy el tudjam fogadni, mozgássérült vagyok, és hogy nekem soha az életben nem fog kinőni a lábam. Eldöntöttem, hogy másként fogok gondolkodni.

Nem fog érdekelni, mit gondolnak rólam az emberek, az sem, ha megbámulnak vagy ha sértő szavakat mondanak. Egyszerűen nem veszem őket figyelembe.

– Mi segített abban, hogy el tudd fogadni önmagad?

– Volt egy versenyem 2010 szeptemberében Belgrádban, amelyen rajtam kívül legalább négyszáz mozgássérült vett részt. Ott jöttem rá, hogy ha ők tudnak olyan életet élni, hogy sportolnak, jó eredményeket érnek el, és nem érdekli őket mások reakciója és véleménye, akkor én is. Ezt persze nem úgy kell elképzelni, hogy hazajöttem a versenyről, és egyből minden megváltozott. Kellett körülbelül egy hónap, hogy fel tudjam ezt dolgozni. De tény, hogy a kerékpársport sokat segített abban, hogy el tudjam fogadni magam.

– Pedig először focista szeretettel volna lenni.

– Igen, mindig arról álmodtam, hogy egyszer majd bekerülök egy profi focicsapatba. De fogalmam sem volt, hogyan tudnám megvalósítani ezt az elképzelésem. Aztán hatévesen megtanultam kerékpározni, és ez nagyon megtetszett. 2010-ben pedig jött a lehetőség, hogy csatlakozzak egy profi kerékpárcsaphoz. Azt mondtam, adok neki egy lehetőséget, és ha jól megy, akkor tovább folytatom.

– És jól ment – olyannyira, hogy 2012-ben már a londoni paralimpiára készültél.

– Igen, de végül nem sikerült kijutnom. Pedig nagyon sokat készültem rá. Két személy már kijutott a csapatunkból, én lettem volna a harmadik, de az utolsó pillanatban kiderült, hogy nem adták le a pályázatomat, úgyhogy én itthon maradtam. Ez annyira rosszul érintett, hogy abba is akartam hagyni a kerékpársportot, azt mondtam, inkább elmegyek valahova dolgozni. De ez az időszak csak másfél hónapig tartott, addig egyáltalán nem bicikliztem, de éreztem, hogy hiányzik, és hogy muszáj folytatnom.

– Elhatároztad, hogy részt veszel a 2016-os riói paralimpián, de előtte komolyan lebetegedtél. Hogy élted meg a verseny előtti hónapokat, napokat?

– A kihagyás után elkezdtem szponzorokat keresni a biztos kijutáshoz, sokat edzettem, részt vettem világbajnokságokon, Európa-kupákon, világkupákon. 2015-ben összesen 11 ezer km-t bicikliztem, viszont ez az intenzív felkészülés az egészségem kárára ment, szinte havonta kórházba kerültem. Többször is műtöttek veseproblémák miatt, ráadásul a műtétek után komplikációk léptek fel, ezeket vesegyulladások sorozata követte. A kiutazás előtt egy héttel ismét kaptam egy fertőzést, megint kórházba kerültem. Az orvosok azt mondták, nem utazhatok el, mert ez most tényleg komoly gyulladás, és legalább három hétig nem is biciklizhetek. Fejben már megírtam a támogatóimnak és a követőimnek, hogy le kell mondanom Rióról és az álmomról.

De szerencsére voltak olyan személyek mellettem, akik bíztattak, hogy ne adjam fel ilyen könnyen, próbáljam meg, merjek kockáztatni.

Másnap beszéltem az orvosokkal, hogy saját felelősségemre elhagyom a kórházat. Péntek délután öt órakor kiengedtek, és másnap hajnali négy órakor már mentünk a bukaresti repülőtérre.

– Milyen érzés volt ezek után kijutni Rióba és végigcsinálni a versenyt?

– Amikor megérkeztem az olimpiai faluba, és leszálltam a buszról, kicsordult a könny a szememből. Nagyon boldog voltam, hogy sikerült kijutnom. Igaz, az első három-négy nap úgy telt, hogy csak reggelizni, ebédelni és vacsorázni keltem fel, a többit az ágyban töltöttem.

A negyedik nap kezdtem el tekerni – először csak 15 percet, másnap már 30 percet, és így szép lassan fejlődtem. Részt tudtam venni három versenyszámban – bár úgy versenyeztem, hogy tele voltam fájdalomcsillapítókkal és antibiotikumokkal. De hál' Istennek mind a három versenyt be tudtam fejezni. A legjobb elért eredményem pedig a tizennegyedik hely lett. ➔

– **Ez nagyon szép teljesítmény! Rió után pedig a tokiói paralimpiát emlegetted mint újabb célt.**

– Igen, úgy volt, hogy Rió után jön Tokió, de a betegség nekem azt mondta, hogy akkor itt most megállj, ne tovább! Így abbahagytam a profi kerékpározást, úgy döntöttem, inkább valami mást csináljak, amiben örömet lelem, és nem megy az egészségem kárára. Ezért már nem járok külföldre, csak itthon versenyzem. Keresem az újabb kihívásokat: indulok olyan versenyeken is, ahol csak én vagyok az egyedüli mozgássérült, illetve most már a terepkerékpározást is művelem.

– **Emellett több karitatív célú bringázáson is részt veszel. Ezek közül kitűnik a balatoni, mert ez volt az eddigi leghosszabb táv, amit megtettél biciklivel, jól tudom?**

– Igen, az egyik barátom nemrég elvezítette az egyik lábát csontrák miatt, és robotlábra gyűjtött ezzel a túrával. Nekem az volt az álmom, hogy egyszer letekerek egy több mint 200 km-es távot. Mindig kerestem az időpontot, a helyet, a motivációt, és itt jött képbe, hogy ezzel segíthetek egy sorstársamon. Ezért kiutaztunk a Balatonhoz, és letekertem a 207 km-t 7 óra 15 perc alatt. Ez volt az egyik legnehezebb bringázásom.

– **Ezzel a barátoddal később motivációs előadássorozatba kezdtetek, több erdélyi iskolában is megfordultatok. Miről beszéltek a fiataloknak?**

– Szerettük volna átadni a gyerekeknek mindazt, amit mi átéltünk mozgássérültként, mert sok helyen még mindig kiközösítenek, kicsúfolnak személyeket a fogyatékoságuk miatt – ezen próbáltunk meg változtatni. Saját magunkról meséltünk, sportról, kitartásról.

– **Hogy reagáltak a gyerekek a történetekre?**

– Általánosságban nyitottak voltak. Voltunk olyan osztályban, ahol a gyerekek olyan sokat kérdeztek, hogy másfél óra után a tanárnak kellett leállítani őket. De voltunk olyan helyen is, ahol egy órán keresztül csak mi meséltünk magunkról, mert senki nem mert kérdezni, szégyelltek. De amikor beléptünk egy osztályba – általában rövidnadrágban mentünk, hogy lássák, mi a probléma –, mindenki arcán láttuk a megdöbbenést. Sokszor összesűgtak, hogy „nézd, milyen robotlába van”. De ez már egyáltalán nem zavar, sőt, mi nagyon élveztük, hogy amikor beléptünk, legalább fél percre megfagyott a levegő.

– **Saját egyesülettel is büszkélkedhetsz, amelyet 2018-ban hoztatok létre a feleségeddel. Milyen céllal alapítottátok meg?**

– A Kendu Egyesülettel (a név a *You can do!* rövidítéséből és magyarosításából jött) elsősorban az volt a célunk, hogy anyagi háttérrel biztosítsunk a további versenyeimre. De közben jött egy olyan ötletünk, hogy segítsünk a fogyatékkal élőknek abban, hogy el tudják fogadni magukat, és ne féljenek közösségbe járni. Az első kerékpárversenyünkben végül egy mini paralimpia lett, mert olyanok is részt vettek rajta, akiknek nem volt kerékpárjuk, vagy épp nem tudtak biciklizni, és jöttek toloszékkal, görkorcsolyával. De volt olyan is, aki lesétálta a versenyt. Első évben 45 személy vett részt ezen, második évben 75-en voltak, tavaly pedig már 97-en. Úgyhogy van érdeklődő, és ez nekünk nagyon sokat jelent.

– **Ha nem biciklizel vagy versenyzel, akkor a családdal vagy. A fogyatékosod nem hátráltatott korábban a párkapcsolatokban?**

– De, nagyon is hátráltatott. Nem volt túl sok tapasztalatom a párkapcsolatokban, mert mindenki félt, hogy ez ragályos, vagy ha megöregszem, akkor toloszékbe kerülök. De hál' Istennek rám talált a szerencse és a szerelem. A feleségem az a személy, aki teljes mértékben, már az első pillanattól kezdve el tudott fogadni úgy, ahogy vagyok.

– **2020 augusztusában pedig megszületett a fia, Soma. Milyen most hármásban az élet?**

– Teljesen a feje tetejére állt.

Nem az van, amit én akarok, hanem amit a kisfőnök diktál. Ha nagyon nyugos, akkor az edzéseket is inkább átteszem más időpontra, alkalmazkodom hozzá. De mindent megér, hogy megtapasztalhatom az apaság érzését. Még az át nem aludt éjszakák ellenére is nagyon jó.

– **Milyen terveid vannak az idei évre?**

– Szeretném, ha meglenne a századik versenyem – ehhez még hatot kell teljesítenem.

Ha megvan a száz, jöhet a következő cél, elmenni százötvenig. Mire elkezdődnek a versenyek, Soma is hét-nyolc hónapos lesz, úgyhogy tudunk majd utazni vele. Folytatjuk az egyesület projektjeit, és ha eszünkbe jut valami új, akkor azt megpróbáljuk megvalósítani.

– **Mire vagy a legbüszkébb az elért sikerek közül?**

– Arra, hogy eljutottam a riói paralimpiára, részt vettem rajta és tizennegyedik helyet értem el. De az is nagy örömmel és büszkeséggel tölt el, hogy hamarosan meg fog nyílni a rólam elnevezett fogyatékkal élők központja Kézdivásárhelyen (szerényen mosolyog).

Átvétel a Képmás Magazinból

Videoó ajánló

TÚLÉLT EGY CÁPÁTÁMADÁST, MA EZREKET MOTIVÁL BETHANY HAMILTON, A LÉLEK SZÖRFÖSE

Bethany Hamilton gyermekkorában egy cápatámadás során elvesztette az egyik karját, azonban nem adta fel, lelki ereje és hite segítségével visszatért a vízre, példamutatásával sokunknak adva erőt.

Bethany 1990. február 8-án született Hawaii-n. Tizenhárom éves volt, mikor egy tragikus balesetben majdnem életét veszítette és felfelé ívelő szörfös karrierje is csaknem derékba tört. 2003 októberében legjobb barátjánőjével és annak családjával szörfözni indult azonban nem sokkal vízreszállás után megtámadta egy cápa és leharapta a karját. Bethany azonban 26 nappal a baleset után újból vízre szállt és sok közdelem árán megtanult fél kézzel szörfözni.

Úgy érezte a szörf és az óceán szeretetét Isten ültette a szívébe és hite segítségével megvalósíthatta álmát, hogy profi szörfös legyen.

Azóta már a harmadik gyermekét várja, motivációs előadásokat tart és életéből két film is készült:

Soul Surfer (2011) <https://www.youtube.com/watch?v=isjY34VD5jE>

Unstoppable (2018) <https://www.youtube.com/watch?v=O5MsXjUQLYM&t=4s>

Tomka Ferenc: A genderelmélet Marx és Engels központi ideológiájára épül

Hazánkban is megjelent már a heterofóbia, amely nem tűri, hogy kifogást támasszunk a genderelmélet szélsőségeivel szemben. De nekünk nem szabad beállnunk azok közé, akik a genderjogokat hirdetik, sőt, tiltakoznunk kell ellene! Ez elengedhetetlenül fontos a társadalom és gyermekeink jövője miatt – nyilatkozta lapunknak Tomka Ferenc egyetemi tanár, teológus, szociológus. Az atya felhívta a figyelmet arra, hogy a genderideológia által hirdetett szexuális szabadság és a pornó milyen romboló hatással bír előregedő társadalmunkra. Az interjúból kiderül az is, hogyan kapcsolódik Marx és Engels a neoliberális eszmékhez...

– Mi a véleménye azokról a fennhangon észtt osztó közszereplőkről, akik hittanárként vagy teológusként a Bibliát teljesen félremagyarázva állnak be a genderideológia-mainstreaming elharcosai közé?

– Mint embert, el kell őket fogadni, de nyilatkozataikat el kell utasítani. Azok ugyanis súlyosan félrevezetők. Észre kell vennünk, hogy az általuk hirdetett elméletekben nem csak a férfiak és nők jogairól van szó. Szélesebb körű követelések jelennek meg. Ilyen a homoszexuálisok joga a házassághoz, az örökbe fogadáshoz vagy a bérnyák igénybe vételéhez. A jogok hangoztatását, követelését hallva eszünkbe jut az egyéb jogoknak, például a nők abortuszhoz való jogának egyre radikálisabb követelése. Ilyen például a 2019 januárjában New York államban megjelent törvény, mely szerint a nőnek joga van az abortuszhoz még a 9. hónapban is, a gyermek megszületésének pillanatáig. Hiszen **szerintük az abortusz a nők abszolút joga – míg a gyermek éltehez való jogáról nem ejtenek szót.**

Már Magyarországon is több olyan tanulmány jelent meg, amely vallja a gender pozitív fogalmát, de elhallgatja vagy elködösíti, hogy a fogalomból sokféle hamis ideológiát gyártó irányzat is létrejött. Ennek szemlélete világszerte számos ország törvényhozásában vagy rendelkezéseiben megnyilvánul. Megfele-

keznek arról is, hogy egyidejűleg hazánkban is megjelent már a nyilvánosság előtt a heterofóbia, amely nem tűri, hogy kifogást támasszunk a gender szélsőségeivel szemben.

– **Mi a helyzet azokkal a papokkal, akik szintén beállnak a sorba, és felhúzzák a templomkertben a szivárványos zászlót?**

– Szerencsére a katolikus egyházban nincs hivatalos engedély azonos neműek megáldására, illetve házasságára. A nyugati protestáns egyházban viszont félelmetesen terjed ez az ideológia. A mi egyházunkban van egy felső irányítás, ami összetartja a rendet. Azt gondolom, valahol ők is jót akarnak, segíteni akarják az embert, de rossz úton járnak. Fájdalmas, amit tesznek. Fontos, hogy tisztelettel beszéljünk róluk, de nem szabad beállnunk azok közé, akik a genderjogokat hirdetik, sőt, tiltakoznunk kell ellene! Ez elengedhetetlenül fontos a társadalom és gyermekeink jövője miatt. Ma már **egyes szülők a gyerekeiket átoperáltatják, tablettákkal tömik őket egészen kicsi koruktól a nemi**

átalakítás érdekében. A legtöbb gyermek ezt egyáltalán nem akarja. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint több 18 év feletti fiatal esete, akik feljelentették saját szüleiket, mert akarataik ellenére tönkretették őket.

– **Az 1995-ös pekingi női konferencián beszéltek először nagy nyilvánosság előtt a genderről, amit akkor még ravaszán a női-férfi egyenjogúságra húztak fel. Hogyan torzult az azóta eltelt több mint 25 évben a gender fogalma?**

– Az általuk hirdetett női jogok egyre jobban felerősödtek, ami az abortusz terjedésében csúcsosodott ki. Szomorú és félelmetes, hová jutottunk. A radikális genderfeministák, illetve a megszervezetek liberálisabb része egy új ember- és társadalommodellt akar megvalósítani. Szerintük a nem, vagyis a gender teljességgel a társadalom terméke. Azt hirdetik, hogy az ember nem születik férfinak és nőnek, hanem csupán a család és társadalom elvárásai nevelik őt férfivá és nővé. Tehát szerintük az ember valamiféle semleges lénynek születik, akinek alapvető joga és

képessége, hogy maga határozza meg nemét, szexuális kapcsolatainak formáját. A genderideológia így eljut a nemek és a család tagadásáig. Pontosabban: szerintük a nemek közötti egyenlőség elérésének feltétele a férfi és a női nem, illetve a házasság és család megszüntetése. És nem elég nekik, hogy ilyen romboló ideológiákat hirdetnek, még különböző jogokkal is igyekeznek védeni elméleteiket.

– **Tehát ma már egyértelműen ki mondhatjuk, hogy a női-férfi egyenlőségről szóló nyilatkozataik csak beütések voltak?**

– Egyértelműen. Lopakodva hatolnak be mindenhová. Először az emberi jogokat és a kisebbség elnyomása elleni harcot hirdették. Például hazánkban is terjesztenek olyan kisfilmeket, amelyben az osztálytársai megvernek egy gyereket, csak azért, mert cigány. Aztán szépen lassan innen áteveznek a gendertémára. A szentendrei egyházi iskola egyik belopakodott világi tanára az osztályát többször elvitte genderátképzésekre, egészen addig, amíg le nem bukott, s el nem küldték.

– **A magyar kormányra tonnás köveket vetettek csak azért, mert kimondta, hogy az anya nő, az apa férfi. A baloldal ezt extrán kihasználta, hisz ők teljes erőbedobással támogatják a gendereszméket, és örömmel vonaglanak szivárványos zászlókkal a Pride-on. Mi a céljuk ezzel?**

– A baloldal eleve mindent támogat, amit a jobboldal nem. Ezen felül a marxizmus gyökerében is a női egyenjogúság jelszavával legalizálták az abortuszt. Marx és Engels kijelentették, hogy az emberiség, illetve a nő elnyomásának központi helye a család. **A teljes egyenlőség elérése szerintük is a család megsemmisítése által volna elérhető.** Bár a hazánkban is megjelent marxista oktatásban ez általában nem szerepelt, hisz látták, hogy népességünk még ellenállna ilyen tanításnak.

– **Milyen kihívások elé állítja a genderideológia egyre intenzívebb terjedése a kereszténységet?**

– Képeznünk kell a lelkipásztorainkat és a szülőket is. Rá kell világítani, hogy milyen következményei lehetnek annak, ha a genderideológia elterjed. Lassan már emberek sem születnek majd. Örület, amit művelnek. Talán éppen az a céljuk, hogy kiirtsák az egész emberiséget?!? Nekünk, keresztényeknek kötelességünk beszélni erről, a papoknak még a prédikációkat is fel lehet és fel is kell használniuk arra, hogy tudatosítsák az emberekben az életveszélyt. ➔

– Számos más lelki veszély is fenyegeti fiataljainkat. A gender szexuális szabadságot hirdet, és jónak tartja, ha a fiatalok mihamarabb hozzáférnek a pornót rejtő internetes tartalmakhoz. A *Párkapcsolati kultúra és demográfia* című konferencián tartott előadásában arra hívta fel a figyelmet, hogy ez többrétű veszéllyel is járhat. Hosszú távon milyen hatással bír a pornó az egyébként is előregedő magyar társadalomra, a párkapcsolatokra, házasságra?

– A pornó veszélyeivel sajnos túl keveset foglalkozunk katolikus berkekben. Úgy látom, hogy egyszerűen félünk szembenézni ezzel a kérdéssel. Bár az élő katolikus körökben is ugyanúgy jelen van a kísértés, de ők szembeszállnak azzal. Ők az egészséges, gyermekeket vállaló magyar családok. De a pornó iránti érdeklődés sajnos egyre szélesebb köröket és egyre fiatalabbakat érint. Ami a nőket illeti, tíz éve még minimális volt a nők pornó iránti érdeklődése, ma pedig már a fiatal lányok körében is 5-7 százalékra kúszott fel a számuk a nulla közeli arányról. Tudatosítanunk kell magunkban azt, hogy nem tud hűséges lenni az, aki a pornóban találja meg gyönyörűségét, mert az a szexualitást keresi, nem a találkozást. **A nő egyre inkább tárgyá válik, s ő magát is azzá teszi. A fiatalok azt veszik természetesnek, amiket ezekben a filmekben látnak: az erőszakot, a durvaságot, a nők lealacsonyítását.** 1998 és 2005 között az amerikai tévéműsorokban megduplázódott a szexjelenetek száma. Ez a tinédzserék által legkedveltebb műsorok 70 százalékát is érintette. Azóta a romlás fokozódott.

Azt a hazug és felvilágosultnak mondott, emberellenes ideológiát terjesztik, hogy a házasságon kívüli szex felszabadítja a lányokat és a nőket. Ezáltal ők hasonlóan szabadok lesznek, mint a férfiak. Az ilyen nézeteket hordozó tartalmak hirdetik a szabados szexualitás előnyeit, és lejáratják a hagyományos házasság, a család értékeit és előnyeit. Ennek eredményeként a szabados szexualitás mára elfogadottá és általánossá vált. Az eredmény, hogy házasságok jó eséllyel létre sem jönnek, s a meglévők könnyen szét hullnak. Ilyen környezetben kevés lesz a gyermek és megjelenik a demográfiai válság.

– **Függőség is kialakul a fiatalokban a pornónézés következményeként?**

– A szexre utaló jelenetek, majd a pornó hasonlóan működik, mint a drogok. A fogyasztó egyre nagyobb dózisa vágyik belőle. Gyakoribb és keményebb pornóra lesz igénye, mely gyakran tele van lelki vagy fizikai bántalmazással is. Minél több pornográf képet, filmet néz valaki,

annál nehezebben tud élő partneri kapcsolatot kialakítani. Napjainkra minden kutatás igazolja, hogy a szabados szexualitást természetesnek bemutató tartalmak, valamint a pornográfia jelentősen károsítják a gyermekek és a fiatalok lelki, pszichés fejlődését. Ezáltal később képtelenné válnak tartós házasságra és a gyermekvállalásra. Kimutatták, hogy **a magasabb pornóhasználat alacsonyabb párkapcsolati elköteleződéssel jár, illetve magasabb arányú hűtlenséggel.** Szakemberek egyre gyakrabban fogalmazták meg, hogy ezekkel a hatásokkal szembe kellene szállnia a társadalom józan részének, s az államnak! A kutatások szerint a számítógéppel rendelkező 7-10 évesek leggyakoribb keresőszavai a szex és a pornó. Egy másik vizsgálatban „csak” a negyedik és a hatodik helyet szerezték meg e szavak a rákeresések között. És arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a gyerekek Facebook-használat közben akaratlanul is szembeesülnek szexuális tartalmakkal, képekkel.

– **Mit tehetünk a romló tendenciák megfékezéséért?**

– Égetően fontos feladat a szabad szexet közvetítő média működésének megakadályozása, lehetséges korlátozása. Több országban vezettek már be korlátozó intézkedéseket a pornó ellen. A kínai kormány 2014-ben indította sokadik kampányát a pornográf tartalmak kiiktatása céljával. **Egy év alatt 1250 weboldalt záráttak be, több mint 3,2 millió pornográf tartalmat töröltek, 41 embert vettek őrizetbe.** Hasonló szigorral zárolták e tartalmakat a muzulmán és az afrikai országok. Különösnek tűnik, hogy az egyébként liberális Londonban is megjelent egy ilyen tiltás. A brit kormány 2017-ben kötelezte a pornószolgáltató oldalakat, hogy minden látogatójuk esetében ellenőrizték az életkort, és csak a 18 év felettieknek engedték felkeresni a honlapot. Csak a személyi szám megadásával lephetnek fel az oldalra. Amely oldal az ellenőrzést elmulasztja, 250 000 fontig terjedő bírsággal sújtható. Ilyen hírek erőt adhatnak minden kormánynak, amely védeni akarja a házasságra készülő fiatalságot. Fontos, hogy a mindenkori kormányok ne féljenek radikális intézkedéseket hozni az ifjúság és család védelmében!

Mizsei
Bernadett

Tetű-űző litánia

Betetvesedtek a nővérek... azonban Szent Terézia leányai között, ahol örökös vidámság és jókedv honol, ez az eset sem okozott lehangoltságot, sőt ellenkezőleg, egy kedves, családi ünnepélyre szolgált alkalmul. Szent Terézia, akiben élete végéig volt valami végtelemül bájos, gyermeki naivság s akiről ez átragadt leányaira is: körmenetet tartott, amelyen ez alkalomra költött verseket énekeltek, tamburinok, csengős-dobok és tilinkók kíséretében, ártatlan, pajkos jókedvvel.

Kezdte a nővérek kara:

Lányaidnak, égi Király,
Te adsz új ruhát:
Tisztítsd meg e csúnya néptől
E daróc csuhát!

A szentanya:

Lányaim, keresztet kézbe!
Mit se féljetek:
Jézustok, szemetek fénye,
Mégvéd benneteket;
E veszélyen biztos kézzel
Ő vezet majd át...

A kar:

Tisztítsd meg e csúnya néptől
E daróc csuhát!

A szentanya:

Megzavarna ez a banda
Ájtatos imánk,
Mozgolódást, fészkelődést
Hozna mireánk;
Azért kérünk esdve Téged,
Az egek Urát:

A kar:

Tisztítsd meg e csúnya néptől
E daróc csuhát!

A szentanya:

Mért is félnénk, akik ide
Meghálni jövénk,
Mikor ez a piszkos állat
Áll most elibénk;
Mellöttünk van, kinek szemé
Mindenüvé lát:

A kar:

Tisztítsd meg e csúnya néptől
E daróc csuhát!

Valamennyien:

Lányaidnak, égi Király,
Te adsz új ruhát
Tisztítsd meg e csúnya néptől
E daróc csuhát!

Forrás: Szeghy Ernő OCD: Szent Terézia és a karmeliták (1/268)

SÉTA JÉZUSSAL, avagy Rummikub és a Képesfa esete

Nyári túránkra családias légkörben, Picurral kiegészítve kerítettünk sort. Magunkhoz vettük a nordicos botjainkat, bepakoltunk a „Szent Jakab” járatba és elindultunk. Úticélunk a ságvári képesfa.

Hazánk illetve megyénk számtalan pontján találkozhattunk fa óriásokra kitűzött szentképekkel. Előfordul az is, hogy a fa odvába Mária szobrot helyeznek el. Ezeket a fákat zarándokok látogatják meg, hogy ott imádkozzanak, elmélkedjenek. A képesfa nemcsak vallási hanem természeti értékek tiszteletét is egyesíti. A természet és a vallás harmóniában él egymás mellett.

A ságvári piacot és az aszfaltos utat magunk mögött hagyva rázósabb terepen közelítettük meg az indulási pontunkat. Lóránt atya bátorító szavait követően felcsatoltuk a botokat és a sárga jelzést követve nekivágtunk a mai szakasznak. Perzselő nyári melegben gyalogoltunk a birkalegelő szomszédságában, alig vártuk, hogy végre beérjünk az árnyas fák közé. Az útjelző tábla a környék nevezetes helyeit jelezte: Bújó-lik, Bögöcse (szép kilátás), Betyár-barlang, Képesfa.

Milyen érdekes nevek, vajon mit jelentenek, mire utalnak? Beszélgetve, gondolatainkba merülve észre sem vettük és egyszer csak a famatuzsálem alatt álltunk. Megérkeztünk! A hatalmas több száz évet megélhetett kocsányos tölgy égbenyúló ágai közül csupán néhány hajtott ki, de így is tekintélyt parancsolóan magasodik az erdő fölé. Az andocsi kegyhelyre igyekvő zarándokok számára a Képesfa pihenőhelyül szolgált. Hagyományok szerint a Székesfehérvárról induló gyalogos csoportok 183 éve minden év szeptember első vasárnapján érkeznek ide, hogy Szűz Máriához imádkozzanak. A fa törzsére 1930-ban helyezték el Szent Vendel képét. Az eredeti kép sajnos elkallódott. Napjainkban a Ságvárért Egyesület készítetett egy új festményt, a pásztorok és juhászok védőszentjéről.

Természetesen Lóránt atya meglepetésről is gondoskodott! Vida Zoltán atya padokat asztalokat hozott számunkra, hogy ne kelljen nélkülöznünk a civilizáció kényelmét. A hűvös erdei tisztáson elfogyasztottuk szendvicseinket. Majd lelkitáplálékként énekeltünk és elimádkoztunk a Mindenszentek litániáját. Ekkor került a képbe és az asztalra a Rummikub doboza, ami nem más, mint egy társasjáték.

A komoly szellemi erőfeszítést kívánó játék után összepakoltunk. Elbúcsúztunk a Képesfától, elkészítettük a csoportképet, majd visszasétáltunk a buszhoz. Zárszóként álljon itt a Képesfa megható üzenete: „Akár a természet szépsége hozott ide, vagy újjáéledő zarándoklatokon erősödő hited, vagy csak egészséges életmódra törekedve érkezted, utad mindenképpen javadra válik!”

Balogh Kata
Lengyelőtől

Kő András Élmények

Az élmények az élet új és új alapkövei, pillérei. Valami, ami láthatatlan, megélethetetlen, szokatlan, és kihívás volt még

A váratlan születése. Az öröm, a félelem, a szomorúság, a képzelődés, az érzékenység pillanatnyi feltámadásai. A megrendülés. Embere válogatja, hogy az indulatok, tapasztalatok, emlékek, élmények végtelen sokaságából miket cipel magával a homo sapiens, mi köti gúzsba, és mi repíti a magasba. Az agy tetszés szerint töröl és módosít. Az élmények intenzitása sokkal fontosabb, mint az élmények hossza.

Bartók Béla erősen hitte és vallotta, hogy minden igaz művészet a külvilágból magunkba szedett impressziók, az élmények hatása alatt nyilvánul meg. A másokkal megosztott élmények pedig színesítik az életet. Az élményt bármi előidézheti. A fűtörésző rigók látványa is, amelyek az eső után, bolondul kergetőzve, egzaltáltan keresik a kukacokat a levágott fűben. Emberközeli a létük, ezért érintett fájón az alábbi élmény. Hajnalban történt a baleset, mert éjjel a rigók is alsznak. Hajnalban, amikor még pillaszárnyakon suhan az álom, de odakint már szimfóniába dagad, hogy élni szép.

A rigók csiripelése glóriát fon a reggel fölé. Annyi bennük a líra, mint újszülöttnél a sírás, mint fában a nedv, harsogó zenebonájuk, „állati” jókedvük beáramlik az ablakomon, felkerekednek, és táncba rendeződnek a szobám tárgyai is, a kert virágai csillámfejüket fordítják a tűzkorong ébredő szemei felé, a mákvirág lila üvegömbje tükröt tart a természetnek, minden a rigók karmesteri pálcája szerint mozdul és visszhangzik a fényben, fűtlykoncertjük, örömujjongásuk nélkül felborulna a világ harmóniája, az évezredes rend, megállna az idő, úgy kellene nekik a kert lakóinak, mint a földnek az esők cérnaszálai, himnuszuk nélkül visszafordulna útjáról a koronás király, a Nap – a zenebona elér az ágyamig.

És akkor, abban az ismétlődő percben, amikor a lángbolygó megérinti jogarával a látóhatárt, egy hatalmas koppanás rázza meg az üvegveranda ablakait. Ugrom ki az ágyból, lépek ki a kertbe, és szomorú látvány tűnik elő. Az egyik rigó a nagy repülésben, önfeledt-éneklőn nekirohant a terasz üvegének. Itt él velünk már évek óta, ismeri a kert zegét-zugát, hatalmas tuják hajlataiban költi ki a kicsinyeit, és mégis: a Nap láttán, az ébredés pillanatában...

Egy pillanat volt a halál: nyakszirttörés. Menthetetlenül zuhant alá, s fennakadt a kerékpár ökörszarván. Elnémult bennem a szó, s mintha a Nap üdvözlésére kivezényelt sereg is abbahagyta volna egy rövid időre a hozsannázást, hogy aztán újult erővel, még hangosabb zenével köszöntse a reggelt.

Nem történt semmi különös. Egy feketerigó rosszul számította ki a repülését.

Csak a kerékpár könnyezett.

Károlyi Amy írja: „Minden ember arcán és mindenféle emberben keresem az átélt, intenzív élmények nyomát. A gyönyör, a bánat megrendít, meglágyít, sőt megszépít. Az ember [...] a fájdalom életre szóló gazdagsága által mélyebben megérti a másik embert is.”

Talán azért, mert az igazi élmények nem kívülről jönnek, hanem belülről fakadnak.

Reményt adó beszélgetés Andrea Bocelli énekművésszel, aki szerint az „élet értelme” a katolikus hit

Az EWTN News In-Depth nemrégiben interjút készített a világhírű operaeénekesrel, Andrea Bocellivel, és feleségével, Veronicával. A beszélgetés témája az Andrea Bocelli Alapítvány jótékonyági tevékenysége volt. Colm Flynn újságíró azt kérdezte Bocellitől, hogy katolikus hite hogyan befolyásolja munkáját és személyes életét.

Bocelli glaukómával született, aminek következtében 12 éves korában elvesztette látását. Az énekes elmondta, hogy soha nem gondolt arra, hogy egyszer híres és sikeres lesz, és szerinte minden, ami vele történt nem más, mint egy „nagyszerű terv” része.

„Mindig is szerettem énekelni. Az éneklés mindig valódi szenvedélyem volt. Amikor azonban a barátaimmal mehettem focizni, akkor bizony nem szerettem annyira énekelni. Nem szerettem, ha megzavartak, ha noszogattak, ha elvonták a figyelmemet a játéktól.

„Az emberek azonban egyre csak biztattak: Énekelj nekünk! És elkezdtek hívogatni, hogy énekeljek a templomban, születésnap ünnepségeken, iskolákban – mindenhol. Tehát ez egyszerűen jött magától ... ennek így kellett történnie.”

Az énekes, aki három pápa előtt is fellépett, később elmesélte, hogy katolikus hitét régóta és szenvedélyes szeretettel éli meg.

„Azt kell mondanom, hogy számomra a katolikus hitem az életem értelme. Hiszen élhetünk akár 100 évig, az örökévalóságához képest az akkor is jelentéktelen. Ha nem létezne örök élet, ha nem lenne életünk a földi életünk után -, akkor nem lenne értelme semminek.”

„Tehát a hitem alapja egy rendkívül egyszerű érvelés: **Nem hiszek abban, hogy van óra órás mester nélkül.** Nem hiszem, hogy bármi is létrejöhet anélkül, hogy azt valaki megtervezze és létrehozza. Ezért hiszek. Erősen hiszek Abban, aki megalkotta a világunkat.”

Ezután Flynn azt mondta Bocellinek, hogy olvasott egyszer egy idézetet tőle, amely így hangzott:

„Mindenkinek van sorsa, de a sors

maga az Isten.” – Mit akart ezzel mondani?

„Aki az életét Teremtője kezébe adja, tehát annak a kezébe, aki akarja őt, aki vágyakozik rá és szereti őt, az jó kezekbe helyezi az életét.”

„Nagy igazság, hogy akinek sokat adnak, attól sokat is kérnek. El sem tudom képzelni, miről adhatok majd számot, ha majd szemtől szemben állok azzal, aki megalkotta a világot. Hiszen én olyan sokat kaptam Tőle! Az élet annyi lehetőséget adott, annyi élményt élhettem át! Ha ilyen sokat kaptam, akkor bizony viszonzásul meg kell próbálnom nagyon sokat adni.”

Bocelli az interjú során elmesélte, milyen szerepet játszott a hite az Andrea Bocelli Alapítvány létrehozásában. Az alapítvány célja a szegények és a szükséget szenvedők támogatása a világ minden táján. Különösen oktatásügyi, képzési programokat szerveznek.

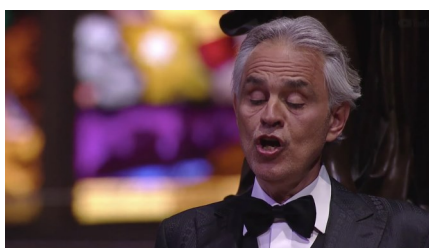
„Ha pontosan meg kellene határoznom azt a pillanatot, amikor rádöbbsentem, hogy tennem kell valamit a világért, akkor az a reggel jut eszembe, amikor a Haitiban történt földrengés, az országot ért tragédia reggelén Veronica könnyek közt ébresztett fel. „Abban a pillanatban megértettem, hogy elérkezett a cselekvés ideje.”

Az interjúban ezután a tavalyi koncertről beszélgettek, melyet Bocelli a világvármány miatt a teljesen üres milánói dómban adott.

„Nehéz vigasztaló szavakat találni, olyanokat, amelyek valóban felemelik a szenvedőket” – mondja Bocelli. – „A szenvedés egyébként olyan állapot, amely mindig mélyen megérintett. A szenvedőket szavakkal vigasztalni nagyon nehéz.”

„Egy bizonyos: Az emberiség ennél nehezebb időközön is keresztüljutott már a történelem folyamán. Ezért mindenképpen reménykedve kell a jövőnkre tekintenünk, hiszen ezen is túl leszünk majd, ezen is felül fogunk kerekedni!”

**Fordította:
Kántorné Polonyi Anna**

Áprily Lajos: Bartimeus

Szép volt, anyám, mikor a két szelíd kéz megérintette fénytől szűz szemem, világgá lett a bús világtalanság, s öröm borzongott át a lelkemen.

Koldus-kövem felett, a tér derengett, arcom felé egy arc világitott, s káprázva néztem hívó, mély szemébe. Annak, ki jött, megállt, meggyógyított.

Szép volt, anyám, szememmel simogatni virág selymét, gyümölcsök bársonyát, vagy messze-húzó út ívét követni a dús vetésű Jordán-tájon át.

Ma is csodám a csillagsűrűs éjjel, a nyári éj, mely csóvákat hajít, a virradat, mely kútvízhez kicsalja a város nőit és galambjait.

Jerikó minden színe birtokom lett. Egész világ. De meddig lesz enyém? Ha börtönömbe holnap visszahullnék, tán elhullatnám s elfelejteném.

A pálma zöldjét, esti domb liláját, barna leányrajt, bíbor rózsátót. De lelkem mélyén hordozom halálíg, hogy láttam Őt, anyám, hogy láttam Őt!

A baloldal százéves mérlege

Zoltán István

Az elmúlt százegynéhány évben vajon mit valósított meg a magyar baloldal, ami a közjót szolgálta, amire méltán büszke lehet, ami előtt kalapot emelhetünk? A kérdés azért is nehéz, mert a baloldal nem egységes, térben és időben is erősen tagolt.

Csakhogy nekünk, magyaroknak 1919-ben, majd később 1945 után is a lehető legrosszabb, az orosz mintájú bolsevik-kommunista terror jutott osztályrészül.

Mit tehetünk hát a hazai baloldalt értékelő-minősítő mérleg pozitív serpenyőjébe? A földosztást? A másoktól eltulajdonított földek kegyes szétosztását, hogy a következő pillanatban a földhöz juttatott embereket behajtsák a termelőszövetkezetekbe? Vagy a kilakoltatásokat és államosításokat követő bérlakás-osztogatást?

És mit tehetünk a mérleg másik, negatív serpenyőjébe? Elsőként Károlyi Mihály asszisztálását a kommunista hatalomátvételéhez, a páncélvonaton utazgató, véres kezű Szamuely Tibor és társainak vörösterroriját, az általuk bevezetett proletárdiktatúrát.

Másodikként a rendszerszintű, kékcédulás választási csalást és a szalámitaktikás Rákosi gátlástalan rémuralmát. Ezzel összefüggésben pedig százvezek Magyarországról való kényszerű elmenekülését. A háborút követő újabb, súlyos embervesztéset.

Harmadikként az Államvédelmi Hatóság létrehozását, általa emberek megkínzását, hamis tanúzásra vagy kieroszakolt vallomásra való kényszerítését. A pártközpontból irányított koncepciós pereket. A vérbírókat. Kistarcsát, Recsket és Hortobágyot. Ahol sokak ítélet nélkül, embertelen körülmények között, porig alázva, kényszermunkára fogva raboskodtak, és jobbik esetben megnémult túlélők lettek.

Negyedikként az egyházak és papok kegyetlen üldözését, a szerzetes- és apácarendek feloszlását; ezáltal is a társadalmi kohézió tudatos rombolását.

Ötödikként az államosítást, a korabeli vállalkozások felszámolását, a kifosztott tulajdonosok üldözését. És ezzel

együtt a vállalkozó kedv kiölését az igyekvő, tehetséges emberekből.

Hatodikként a magyar történelem meghamisítását, irodalmi művek, színdarabok tiltólistára helyezését. A tényeket leírni merészülő könyvek és folyóiratok bezúzását, költők és írók olykor életfogytig tartó elhallgattatását.

Hetedikként a fiatalok továbbtanulásának pusztán származási alapon való megakadályozását.

És ezzel még koránt sincs vége a felsorolásnak; a Kádár-korszak puha diktatúrájának például már nem is jutott hely a korlátozott teherbírású mérleg negatív oldalán.

Az emberi jóhiszeműségre vagy az irigységre és gyűlölködéssre építő, ígéretgő-uszító, erőszakos baloldali politika nehezen vagy soha nem gyógyuló sebeket ejtett és ejt ma is a társadalom testén. És tudatosan, gátlástalanul rombolja a társadalmi kohéziót.

A baloldal kétes sikerének az a titka, hogy egyszerű, szimpatikusnak látszó

gondolatokkal képes megbabonázni és félrevezetni a jóhiszemű, tapasztalatlan embereket. Csalfa ígéretekkel kecsgetve irreális követeléseket és hamis vádakat tiltet az emberek fejébe. Azért is sikeres, mert nincsenek erkölcsi fenntartásai, és így könnyen alkalmazkodik a mindenkori helyzethez. Ha kell, akkor álrühát ölt, divatos zöldre sminkelten mutánsként kelteti magát. Vallja, hogy a cél szentesíti az eszközt. Bármilyet. Tény, hogy a fiatal generációk fogékonyak a vonzó csomagolású, ám káros baloldali gondolatokra. Nem véletlen, hogy a rutinos baloldal – a fiatalok tapasztalatlanságával visszaélve – épp őket használja faltörő kosként a hatalom megszerzése, majd megtartása érdekében. A lóvátétel mesterei ellen csak a történelem alapos ismeretében lehet védekezni, különben minden megismétlődik. És a lóvátételt sosem követi a jóvátétel.

Napjaink baloldala pedig meghonosította a tagadás kultúráját: nolimpia, no határvédelem, no atomenergia, no Liget-projekt, no Belgrád-vasút, no nemzeti konzultáció, no keleti vakcina, no Fudan Egyetem, no határon túli magyarok, no bármi. Még a családpolitikai intézkedések támogatásában sem voltak egységesek!

A baloldal mindent elérülő végbizonyítványa az, hogy sok évtizednyi pártállami hatalomgyakorlás után sem voltak képesek az országot demokratikus keretek között kormányozni. Mert a kormányzáshoz nem elég a pusztá hatalom. A kormányzás nem egyenlő az idegen hatalmak által tollba mondott parancsok szolgai módon történő végrehajtásával.

1994 óta valamennyi baloldali kormány tevékenysége a totális csőd tanügyi példája lehetne; volt, aki ezt be is vallotta. A baloldali kormányok mérhetetlen károkat okoztak például a stratégiai ágazatok külföldi kézre juttatásával, a nemzeti vagyon elkótyavetyéléssel, Magyarország jó hírének nemzetközi téren való rombolásával.

A képzeletbeli mérleg törvényszerűen felborult, mert pozitív serpenyője üres, a negatív pedig csordultig tele megbocsáthatatlan bűnökkel, jöveteletlen károkkal. A beismerés és a bocsánatkérés természetesen elmaradt. Ráadásul a baloldali ámokfutás egyre gyorsuló tempóban ma is folyik, erős nemzetközi hátszéllel és tehetős szponzorokkal támogatva. Fittyet hányva hazánk szuverenitására, nemzeti érdekeire. Csakis azért, hogy a baloldal ismét megkaparinthassa a hatalmat, és cserébe engedelmess, távvezérelt helytartók lehessenek. Mert a haza mindennek után.

Száz év türelmi idő elteltével nincs már nem is lehet bocsánat az elkövetett bűnökre, a súlyos mulasztásokra.

Mint a Rákosi-korszakba beleszületett ember mit is mondhatnék még a jóhiszemű, de bizonytalan választópolgároknak, a hitetlenkedőknek, a tájékozatlanoknak, de legfőképp a fiataloknak? Olvassák csak el Fekete István Zsellérek című, korábban betiltott könyvét! És az 1945 és 1956 közötti időszakról szóló, Fehérvári István által írt Börtönvilág Magyarországon című könyvet. Ha van hozzá lelki erejük.

Hát legyen! Végezetül mindenkinek ajánlom a XX. századi diktatúrák áldozatainak emlékére létrehozott Terror Háza Múzeum meglátogatását. Ahol napjaink diktatúrázói is szembe-sülhetnének a valódi, immár kőbe fagyott diktatúrával, annak felelőseivel és tárgyi bizonyítékaival. S ha mindezeket megtették, akkor már csak egy kérdés marad hátra: tényleg ezt akarjuk? Újból?

A szerző nyugalmazott egyetemi docens

ISTEN MINDENT EL- MOND MAGÁRÓL

Néhány éve egy angliai úton vehetem részt, ahol az egyik vidéki vár meglátogatásakor vidám és aranyos gyerekcsoportra lettem figyelmes, akik iskolájuk egyenruhájában kirándultak. Rögtön lencsevégre is akartam kapni a csoportot, hogy megörökítem ezeket a szépen felöltözött, életvidám gyerekeket, amikor is tanárjuk figyelmeztetett, hogy nem szabad őket lefényképezni. Először nem is értettem, hogy miért. Aztán rájöttem, hogy mennyi visszaélésről lehet hallani mostanában, ami mások adataiból, fényképeiből kiindulva különböző bűncselekmények elkövetésére késztet egyes embereket. Hova jutottunk?

Ritkán engedünk be valakit az életünkbe. Úgy értem, ritka az, hogy valakinek nem csak a felszínt mutatjuk meg, hanem a mélységet is. A legtöbbnek csak a külvilág számára készített, kozmetikázott álarcunkkal találkozunk. Nem tudják, hogy a stewardess-mosoly mögött milyen küzdelmek, örömök és tragédiák rejlenek. Természetesen van ebben egy bizonyosfajta egészséges önvédelem, hiszen az ember nem adhatja ki magát rögtön mindenkinek. Azt szeretjük, ha a másik előbb bebizonyítja, hogy rászolgált bizalmunkra. A személyes adatainkat pedig különösképpen védjük. A mai fiatalok közösségi profiljainak többsége photoshop-olt képekkel és kamu adatokkal van tele. Persze náluk e mögött nem csak az adatok védelme van és az, hogy ne adják ki magukat, hanem az a média által generált fölösleges meggyőződés is, hogy nem kellet senkinek, ha nem vagyok különleges.

Ezek érthető és jogos aggodalmak és igények. Ám mégis félelmetes hidegség van mögöttük. Ki hitte volna, hogy egyszer eljön egy olyan világ, amikor mindenkit gyanakvó szemmel fogunk figyelni? Amikor házaspárok lesznek külön bankszámlán, barátok titkolják el egymás elől igazi véleményüket, és munkahelyeken kell attól félni, hogy ki hallja meg, hogy vidámak vagyunk, mert abból biztosan csak baj lesz? Lehet egyáltalán állandó bizalmatlanságban élni? Ez nagyon sok energiát elvesz tőlünk és megkeseríti életünket.

A mai valóságban még megdöbbenőbb Isten vakmerősége, aki teljesen feltárja magát nekünk. Mindent elmond és mindent megmutat abból, aki ő. Nem fél tőlünk, őt nem aggasztja az, hogy mit teszünk a róla megszerzett információkkal. Rajta nem múlik kettőnk kapcsolata. Meri magát Abbának szólítani, ami magyarul valahogy úgy hangzana: Apuka, Apuci. Ez a közvetlenség felszabadít minket evilági szorongásainkból és pótolja azt, amit ebben a világban nem kapunk meg, vagy amit nem merünk feltárni egymás előtt. Önkéntelenül is egyre természetesebbek vagyunk Isten előtt, mert ő már mindenhova beengedett minket saját életében. Ez a bizalom Isten részéről minket is egyre bátrabb és őszintébb szembenézésre készít saját magunkkal szemben. Áttetszőbbekké, egyszerűbbekké, igazi önmagunkká válunk előtte. Végeredményben arra kapunk indítást, hogy legalább néhány személy viszonylatában megéljük igazi vágyunkat: a teljes önfeltárást és a teljes elfogadást.

A Szentháromság személyei között egység van, de nem egyforma-ság. Tisztelik, szeretik egymást, figyelnek egymásra, örülnek egymás örömeinek. Tőlük tanulhatjuk meg a helyes emberi együttélés szabályait. Istenképiségünkéből adódik, hogy szentháromságos kapcsolatokra vagyunk meghívva. Tudsz olyan lenni legalább néha szeretteidhez, amelyen a Szentháromság személyei egymás felé?

Lóczy Tamás

...és akkor ott az egyház, az istenadta... Ami igazából nem is egy, és néha nem is ház, de még csak esővédő tetőcske se. Van, hogy kicsit sárga, néha savanyú, de legalább a miénk. Szeretjük, hibáival együtt is. Ha azt gondolnád, létezik olyan, Istennel kapcsolatos megfogalmazás, amely minden keresztény számára egyértelmű, és elfogadható, akkor ki kell hogy ábrándítsalak. Nincs olyan dal, nincs olyan prédikáció, nincs olyan vers, nincs olyan megnyilvánulás, ami minden, magát kereszténynek valló ember számára egyértelmű, és elfogadható. Egy kis példával szeretném illusztrálni, hogy egy elvileg mindenki számára elfogadható és egyértelmű rövid mondat is mennyi kérdést vehet fel. A képzeletbeli válaszokat az elmúlt 25 év ilyen irányú tapasztalataira alapozom. Ezeket a válaszokat én kreáltam, a valósággal történő bármilyen egyezés, csupán a véletlen műve.

(vagy nem) 😊

Az egyetemesen elfogadottnak vélt kijelentés így hangzik:

SZERETLEK, JÉZUS!

és a válaszok:

- Lécci, írd ki a teljes nevét (Jézus Krisztus) ne légy tiszteletlen az Úrral.
- Nem Jézus, hanem Jeshua!
- Te most arra bizonyos Jézusra gondolsz?
- Nem kell vessző a „szeretlek” után
- Képmutatóóó vaaagy!!!!
- Béla, ezt most hogy értsük?
- Mink is szeressük a urt.
- Te milyen vallású vagy?
- Olcsó lájkvadász
- Hello Pintér! Átírtam pár dalod szövegét, ha érdekel hívj fel!
- Nem szeretnék kötekedni, de hol olvasol olyat a Bibliában, hogy „Szeretlek Jézus” ???
- A Jézus pontos jé?
- Ez magánügy
- Jaj, először nem értettem
- Hirtelen azt olvastam, Szeretlek Bélus

Néha bizony nagy az ellenszél...

PINTÉR BÉLA BLOGJÁBÓL

KAPROS TÚRÓS PITE RITECZ ERIKÁÉK KONYHÁJÁBÓL

HOZZÁVALÓK

- **A tésztához:**
- 20 dkg rétesliszt
- 20 dkg finomliszt
- 1 csomag száraz élesztő
- 5 dkg cukor
- csipet só
- 20 dkg vaj
- 1 db tojás
- **A töltelékhez:**
- 50 dkg krémtúró
- 3 db tojás
- 8 dkg cukor
- 5 dkg vaníliás cukor
- 1 csipet só
- 1 csokor kapor

ELKÉSZÍTÉS

A tésztához a lisztet kimérjük, majd hozzáadjuk az élesztőt, a cukrot és a csipetnyi sót. A vajat nagyobb darabok-

ra vágva a liszthez adjuk, majd össze-morzsoljuk a vajat a liszttel. Ehhez hozzáadjuk a tojást, amivel rugalmas tésztává gyúrjuk. A tésztát kettévágjuk, majd vékonyan lisztezett felületen mindkettőt tepsi méretűre nyújtjuk.

A töltelékhez a túrót összekeverjük a tojások sárgájával, a cukrokkal, a csipet sóval és a finomra vágott kaporral. A fehérjét kemény habbá verjük, majd a túrós masszához keverjük.

A sütőpapírral bélelt tepsibe helyezük az egyik tésztaalapot, rásimítjuk a túrós krémet, beborítjuk a másik, kinyújtott tésztaalapot, villával megszurkáljuk, betoljuk a 180 fokra előmelegített sütőbe, és addig sütjük, amíg aranybarna nem lesz.

Jó étvágyat kívánunk!

NYARALÓK TÍZPARANCSOLATA

1. Szeresd Istenedet, akinek a hegyek, a virágok, a tenger csodáját köszönheted!
2. Isten nevét hiába ne vedd, akkor se, ha autód nem indul be!
3. Az üdülés nem ment fel a vasárnapi szentmisén való részvétel alól!
4. A családi kötelék a kempingben vagy a spanyol körutazás alatt is kötelez!
5. Vigyázz az életre: máséra, magadéra is!
6. A nyár nem az érzékiség vadászidénye!
7. Ne lopd senki idejét! És ne potyázz!
8. Ne add ki magad többnek, mint ami vagy!
9. Olcsó eszközökkel akarsz hódítani?!
10. Vigyázz környezetedre! Ne szemelj!

Forrás: Internet

Pusztasándor

Két irányból

minden csendből kettő van
egy itteni
s egy odaáti

minden fényességből kettő
egy kívül
s egy belül

minden csodából kettő van
egy bennem
s egy benned

minden találkozás búcsúzás is
a kereszt
két irányból veri át szívünk

kivédhetetlen
s mindörökké

HIRDETÉSEK

- Július első napjaiban megkezdődik Lengyeltótiiban a templom külső festése. A munkálatok előreláthatólag augusztus közepéig tartanak.
- Még nem jelent meg a hivatalos felületen (BGA Zrt) a szőlősgyőröki közösségi terem kialakítására beadott pályázat elbírálása.
- Várat magára a szőlősgyőröki önkormányzat döntése is a templomi padokkal kapcsolatban.
- A táborok és a nyári szabadság alatt (aug. 1., 8., 15.) akolitusok szolgálnak a településeken. Lengyeltótiiban 1/2 10, Szőlősgyőrökön 11 órakor kezdődnek az igeliturgiák.

Talán emlékeznek még a kedves testvérek, nem is olyan régen egy verses CD-t jelentettünk meg a táboroztatást támogatóként. Idén is közreadunk egy CD-t lelket gyönyörködtető költeményekkel.

A „kikiáltási díja” 300 Ft lesz. Aki ennél többet kínál érte, az a hittanosok nyári üdülését támogathatja vele.

Előre is köszönünk minden támogatást!

Lóránt atya

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520